

БЛАГОВІСНИК

Видавння Всеукраїнського
Союзу Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 3-4,97

*Подивіться, яку любов
дав нам Отець,
щоб ми були дітьми
Божими,
і ними ми є.*

1 Івана 3:1

Графіка Володимира СЕРГІЙЧУКА. Із серії «Голгофа»

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського
Союзу Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 3-4, 97

(17-18)

липень-грудень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

Мельник М. А.
Нечипорук А.В.
(відділ новин)
Паночко М. С.
Попроцький Ф. Г.
Прит В. П.
Прохор В. П.
Сердюченко П.
Синюк М. П.

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
263020, м. Луцьк,
вул. Вороніхіна, 14а,
журнал «Благовісник»

Телефон:
(03322) 544-06

Факс:
(03322) 551-82

E-mail:
Fedir@voice.lutsk.ua

Свідоцтво про
реєстрацію КП № 697
від 24 травня 1992 р.

У номері:

Різдвяне поздоровлення5
Сторінка редактора7
Представляємо область:
Чернігівщина8

*П. Карпов: «На Буковині
навіть село від села від-
різняється, не говорячи вже за
райони, але всіх об'єднує
любов Христова». Сторінка 9*

П.Карпов. Мир Божий15
Порада, втіха, підтримка17
В. Мартинюк. Любов до вітчизни ...18
В. Куликов. Завалені криниці23
Із перлин богослівської
думки27,73,75,81
Н. Шевчук. Служба28
Нікейський собор31

*Це не був простий вогонь.
В ньому було щось страшне,
саме полум'я наганяло жах
своїм смородом і гидотою. І
ось я вже повинен був впасти
туди, але чиясь могутня
рука... пронесла мене прямо
над вогнем.*

**Олександр ГАКАВИЙ. Я побував в аду,
Сторінка 34**

Д. Принс. Батьківство	37
К. Черезов. Дорога діл, що веде в нікуди	42

Ісус Христос і Його апостоли говорили, що кожний отримає свою нагороду в міру того, наскільки він був вірний виконуючи свої обов'язки, які доручив йому Господь.

Г. Цибульський. Нагороди. Сторінка 44

Н. Пилипчук. Нічого випадкового не буває	48
Обережно: лжевчення. Новоапостольська церква.....	50

Л. Самрал. Чи реальні прокляття?

Багато людей радіють тому фактові, що благословіння мають силу, але досить скептично ставляться до розмов про прокляття, які в їхній уяві пов'язані із марновірством середньовіччя. Така думка не має під собою основи...

Сторінки 54-61

Д. Принс. Як звільнитися від прокляття?	59
Сторінки поезії. Ольга Черномаз	62
Г. Любомирта. Буде весна	65
В. Повар. Чи любиш ти Мене?	68
Конференція Українського Біблійного товариства ..	74
Голоси ваших сердець	76
Ю. Вавринюк. На колінах	78
Десята п'ятидесятницька конференція	82
Випуск диригентів хорового співу	86
Події, хроніка, новини	87

- При передруку посилення на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

«Сходить зоря від Якова...»
(4 М. 24:17).

Вітаємо вас, дорогі читачі, у ці різдвяні та новорічні дні чудовими словами, які лунали колись на полях Вифлиему: «Мир Вам!»

Різдвяна «зоря від Якова», яку бачили у видіннях древні пророки, яка спалахнула промінням надії у ви-

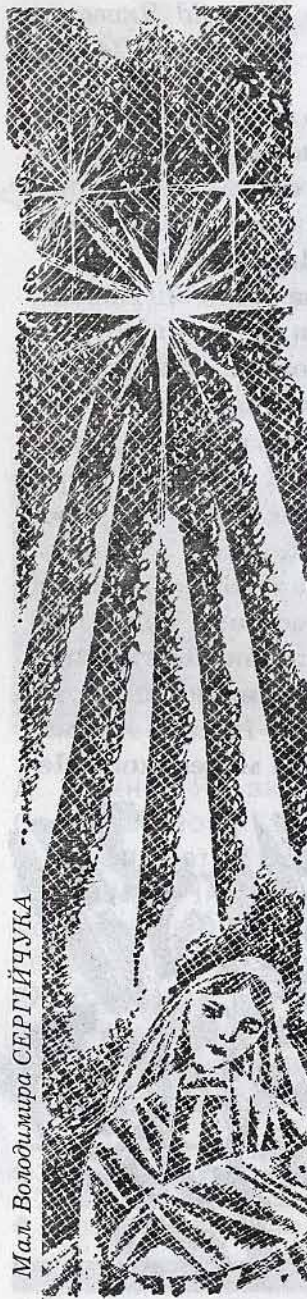
флиемських яслах, сьогодні яскраво світить напередодні другого приходу Того, Хто з'явиться у світ як «зоря ясна і досвітня» (Об. 22:16). Ісус з Вифлиему зріс у пророка з Назарету і помер на хресті як «лжемесія» з Галілеї. Але над величчю Його народження, служіння і смерті постала слава Його чудового воскресіння. Тому нам потрібно у ці різдвяні дні пам'ятати, що, святкуючи Різдво, ми згадуємо лише народження нашої надії на спасіння, тріумф перемоги стався у саду Йосипа Аримайського. Нехай це свято, народження маленького Немовляти у яслах, не заступить від нашого духовного зору головної події земного життя Сина Людського. Нехай це свято наповнить Ваші серця миром та радістю, хвалою та подякою за чудовий подарунок Небесного Отця.

Щастя і благополуччя Вам у Новому 1998 році.

Приємних зустрічей на сторінках «Благовісника».

Редакція журналу «Благовісник»

У Вифлеємі, в тихім Вифлеємі
В ніч зоряну явився в тілі Ти.
На вбогій, з сіна моцненій постелі
Дитятком закричав на всі світи.

Надію провівист дитячим криком,
І ангелам утіхи не втаїть:
— Пастуше, чи старий, чи юний віком,
Йди подивись, як Він блаженно спить!

А світла, світла — аж до Вифлеєму!..
А світла, світла — боляче очам...
Идуть пастухи і мають віру певну,
Що Господа вони побачать там.

Ось вулиці міські, ось промені з вертепу.
А, може, тут те любее Дитя?...
Хтось двері відчинив на їх душі потребу,
І бачать всі — родина пресвята.

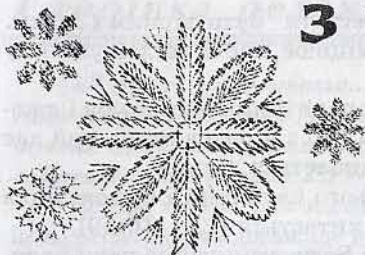
Усміхнена Марія, Йосип радий
Показують на Спаса в сповитку.
А Він лежав рожевий, безпорадний,
Та радість випромінював яку!..

Співали всі хвали натхненну пісню,
І миром віяло з Дитячого чола...
Це Він Дитям зійшов на землю грішну,
Щоб перемога над гріхом була.

У Вифлеємі, в тихім Вифлеємі
В ніч зоряну явився в тілі Ти.
На вбогій, з сіна моцненій постелі
Дитятком закричав на всі світи...

Василь Мартинюк

З Новим роком! З Різвом Христовим!

«Бо дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах його, і кликнуть ім'я Його, Дивний, Порадник, Бог сильний, Отець Вічності, Князь миру!»

З радісною подякою пригадуємо все, що Бог дарував для Своєї улюбленої церкви протягом 1997 року: мир, єдність і любов, і, що найцінніше для нас — Своїх дітей.

Враховуючи все минуле, можна правильно оцінити теперішнє. Наше братство має, дякуючи Богові, велику історію. Віруючі нашого братства навчені Духом Святим через Євангелію і попередників бути вірними в усьому Богові і Церкві аж до кінця. Вірність, проявлена протягом багатьох попередніх років, залишається одним із наріжних каменів нашої церкви. Тому, поздоровляючи всіх християн з Різвом Христовим і Новим 1997 роком, бажаю вам залишатись вірними Господеві і нашій Церкві до кінця.

«Будь вірним до смерті» (Об. 2:10). Ось порада і настанова Господня. Особлива якість християнина — вірність — є дуже необхідною в наш ХХ вік, коли вона так знецінюється, коли її замінює недовіра, зрада, лицемірство і неправда. Ми не можемо применшувати силу і важливість вчення нашого Спасителя, Який народився для того, щоб принести Божественні цінності світові, що втратив все через свій гріх. Син Божий залишив для нас приклад вірності, бо ж Він був вірний Отцеві до кінця. Слава Богу за Спасителя Ісуса Христа і за Його Євангеліє, яке навчає нас вірності!

Апостол Павло нагадував Тимофієві: «...те передай вірним людям, що будуть спроможні й інших навчити» (1 Тим. 2:2). Апостол зберіг вірність Богові (2 Тим. 4:7), тепер він передає справу служіння Тимофієві — щоб і він передав вірним, а ті в свою чергу іншим. Так продовжується до наших днів. Тому-то і вимагається від кожного християнина вірність (1 Кор. 4:2). І коли ще щось недороблене в житті і служінні, апостол радить «впорядковувати недокінчене» (Тит 1:5). Докінчайте, дорогі, всі питання, всю працю — й будьте вірні. Кожен працівник має бути прикладом вірності. Яка відповідальність! Щороку Бог додає нових вірних, шукає вірності у вірних, тому що ті, хто з Христом будуть і в числі переможців (Об. 17:14). А ті, хто з Ним, покликани і вибрані, і вірні. Слава Богу за Його вірність,

тому що Він не може відректися і перестати бути вірним (2 Тим. 2:11-12). Це правдиве Слово Боже зміцнює нас і збільшує силу вірності.

Навколо нас вирує світ, вітри різних релігійних негараздів і лже-вчень. Хто твердо тримається Святого і хто з вірою в серці, той дає собі раду в цій духовній непогоді і залищається вірним.

Нас веде Бог із вченням новозавітного служіння і Силою Духа Святого, і наше братство не з тих, хто хитається (Євр. 10:39).

Дорогі співпрацівники! Будьмо вірні Богу, зміцнюймо наші ряди, підтримуймо єдність, мир і святість в наших церквах!

Тому, з нагоди Різдвяних свят, а також переступаючи поріг Нового року, перегляньмо свої обов'язки і нашу працю, щоб все було зроблено правильно.

Правління ВСЦХВЕП прикладає і на далі буде прикладати всі зусилля на виконання Слова Божого, віровчення і статуту, враховуючи ваші побажання і зауваження.

Комітет єпископів і старших пресвітерів старався завжди бути вірним Господеві і Церквам ХВЕП, люблячи Вас і служачи Вам по-сильно і понад сил, а в 1998 році прикладе ще більш свого старання, щоб діло Боже успішнішим було між Вами.

Не можна сказати, що ми не мали помилок або негараздів, але ми їх виправляємо і перемагаємо силою і любов'ю Того, Хто вірний і любить всіх нас. Тому, вибачте нам в чому завинили перед Вами. Будемо молитовно підтримувати один одного і сприяти єдності нашого Союзу.

Наступний рік — рік підготовки і проведення нашого найвідповідальнішого зібрання — звітно-виборного VI З'їзду ВСЦХВЕП, який відбудеться 20-22 травня 1998 року. При Божій допомозі хочемо підвести підсумки нашого служіння і визначити нові рубежі праці. Будемо молитися і готуватися до цієї події.

Бажаємо, щоб Господь міцно поставив Своїх служителів на працю, щоб наш Союз ще більше зріс в Його благодаті, в силі Святого Духа, збагатився любов'ю і дарами Його для збудови Дому Божого — Його Церкви.

Подумаймо, що робимо для росту церкви? Нехай Господь благословить всіх Вас, дорогі брати і сестри!

Христос народився! Славте Його!

*Від правління і комітету єпископів
Всеукраїнського Союзу Християн Віри
Євангельської М.А. Мельник.*

Сторінка редактора

«А оце ті, що прийшли... та не могли довести роду батьків своїх, з синів священничих: сини Ховаїотїні, сини Коцові, сини Барзіллая... Вони шукали свого запису родоводу, та не знайшли, і були вони вилучені зі священства ...» (Ездри 2:59-63).

Кожна людина при народженні отримує особисте ім'я. Але разом з ім'ям батьки дають дитині ще й своє прізвище, яке вказує на приналежність її до того чи іншого роду. Мало того, у багатьох країнах діє закон, за яким кожна людина має потрійне ім'я: крім свого власного, прізвища батьків, у документах її записують ще і по батькові. Тим самим ще більше підкреслюється приналежність людини до сім'ї, в якій вона народилася.

У знаменитому 53 розділі Ісаїя, пророкуючи про майбутнього Месію, каже: «якщо ж душу свою покладе як жертву за гріх, то побачить насіння...» Це насіння — тисячі його послідовників, які вірою прийняли Ісуса як особистого Спасителя. Уже з перших початків тих послідовників стали називати «християнами». Христос дав своє «прізвище» Своїм дітям. Через пророка Ісаю Бог каже: «На долонях своїх тебе Я вирізбив...» (Іс.49:16). Так, наші імена записані на Христових долонях і писалися вони на голгофському хресті іржавими римськими цвяхами. Великою ціною далось нам Боже синівство! І так як кожна людина при народженні отримує документ з прізвищем та ім'ям батьків, так і християнин при народженні згори отримує такий документ-свідцтво: «А що ви сини, Бог послав у ваші серця Духа Сина Свого, що викликає: «Авва, Отче!» (Гал.4:6). І уже тепер ніхто ніяка сила не зможе викреслити нашого імені: «Імення його Я не змію з книги життя, і ймення його визнаю перед Отцем...» (Об. 3:5).

Ніякі сили ні на небі, ні на землі, ні під землею не знищать нашого небесного синівства!

Але все-таки є одна особа, яка може це зробити...

Коли Ізраїль повертався із вавілонського полону постала потреба відродити служіння Господу. За законом на це мали право лише ті, хто був із племені Левія. Та з якихось причин дехто з них загубив свій родовід, тобто не зміг документально підтвердити свою приналежність до левітів. І читаємо, що «вони вилучені зо священства...».

Викреслити наше ім'я із книги життя можемо лише ми самі. Ми можемо своїм гріховним життям «втратити свій родовід», як це сталося із блудним сином. Коли ми ганьбимо своєю поведінкою ім'я нашого Батька, ми втрачаємо право зватися Його дітьми. І коли ми не розкаємося, не «прийдемо до тям», не скажемо: «Піду до батька мого», то можемо загинути навіки. Лише покаяння може повернути нам право жити у вічних оселях, а Він, як любячий Батько, готовий, не дивлячись на розтрачене майно, втрачену репутацію «дати на руку перстень» (Лук.15:22) як знак повернутого синівства.

ПРЕДСТАВЛЯЄМО ОБЛАСТЬ

ЧЕРНІВЕЦЬКА область

Землею сизих буків називають чарівний куточок України — Чернівецьку область. Розташована на величезній території у 14,3 тисяч кв. кілометрів, простягається вона від Карпатських лісів до Хотина над Дністром. Здавна і донині живуть на цій благодатній землі у мирі і злагоді представники понад 90 національностей. Історія краю не знає жодного випадку міжнаціональних сутичок.

Обласний центр — місто Чернівці з населенням 261,9 тисячі чоловік, приваблює забудовами кінця минулого століття. Історичні документи згадують його як митне місто, через яке здійснювались торгівельні зв'язки Сходу і Європи. Чернівці зростали і були відомі як комерційний і фінансовий центр.

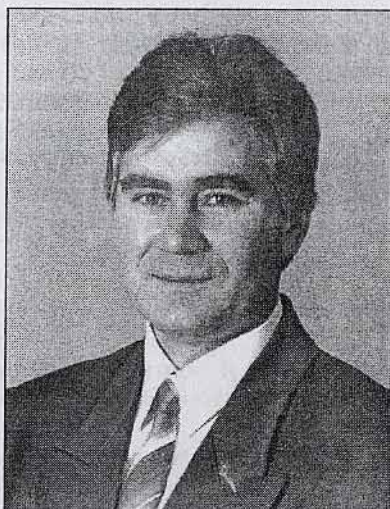
В області є 56 громад, що входять до об'єднання ВСПХВСП, котрі налічують 5475 членів. 15 громад ведуть будівництво молитовних будинків, із них 5 реставрують; 8 громад ще не мають свого молитовного будинку. У церквах несуть пресвітерське служіння 40 братів, дияконське служіння — 73 брати, служіння євангеліста — 12.

**Старший
пресвітер по
Чернівецькій області**

П. І. КАРПОВ:

**«Хочеться,
щоб кожен
служитель зали-
шав після себе гідну
зміну...»**

1. У якому стані, на Вашу думку, сьогодні церкви в області?

— Загалом, стан церков на даний час задовільний. Звітно-виборна конференція 8 листопада 1997 року оцінила на «добре». Звичайно, ми завжди прагнемо жити так, як першоапостольська Церква після П'ятидесятниці. В якійсь мірі ми цього досягли. У церквах мир, єдність, живуть у страху Господньому, наповнюються Духом Святим і, втішаючись від Духа Святого, зростають (Дії 9:31).

2. Які особливості духовної праці у Чернівецькій області?

— Буковинський край — багатоконфесійний, хоча за кількістю населення це одна із найменших областей нашої України.

А в процентному відношенні протестантів більше половини населення. Наш край є багатонаціональним, майже половина віруючих п'ятидесятників — чернечі брати і сестри, а це свої традиції, своя культура. На Буковині навіть село від села відрізняється, не говорячи вже за райони, але всіх об'єднує любов Христова. В гірських районах нашої області — Путилі і Вижниці — процвітає окультизм і ворожбитство, тому євангельському братству Буковини необхідно зосередити свої зусилля, з постом і молитвами до Господа, на євангелізації цього регіону.

3. Яким вимогам повинні відповідати сучасні українські церкви?

— Сучасна місцева церква повинна діяти, як партизанський загін на війні, адже Церква постійно перебуває в стані духовної війни. Необхідно діяти оперативно у силі Святого Духа, у відповідності із темою останньої Європейської п'ятидесятницької конференції у Чехії — «Ідіть у силі Святого Духа». А заодно церква повинна бути, як п'ять дів, котрі мали світильники і масло про запас, масло, тобто Духа Святого.

4. Ваше бачення місійної праці, форм її ведення та організації.

— Кожна місцева церква повинна мати власне керівництво, сама себе фінансувати і зростати кількісно і духовно, і мати своїх місіонерів, як це було в Антіохії і Єрусалимі. Масові

євангелізації вже малоефективні, тому тепер потрібні інші підходи. Нам належить прислухатись до порад Духа Святого, як в тій чи іншій місцевості провести євангелізацію, щоб потім там заснувати церкви. Кінцева мета євангелізації — це спрямувати людей у церкву, а якщо її нема — відкрити нову. Головне — не зупинятись у праці, дивитись на приклад із Біблії, як Павло із Силою мали бажання іти на схід то в одне місце, то в друге, але Дух Святий не допустив, а у видінні муж македонянин просив: «...прийди і допоможи нам», — і так відкрився шлях для євангелізації Європи. Тому і тепер не будемо покладатись тільки на свої сили, а довіримося керівництву старшого помічника і наставника — Духа Святого.

З історії християн віри євангельської на Буковині

Історія християн віри євангельської (п'ятидесятників) на Буковині започаткована в 30-их роках нашого століття.

Саме в цей період із Східно-Європейської місії, яка знаходилась в м. Данцігу, на Західну Україну і Буковину приїхав прашовати місіонер Герберт Густав Шмідт. Одним з основних положень вчення першо-апостольської церкви є хрещення Святим Духом з ознакою говоріння іншими мовами. Внаслідок роз'яснення Євангелії місіонерами у євангельських церквах того часу люди отримували хрещення Святим Духом, і таким чином на Буковині створювались громади п'ятидесятників.

В 1933 році в селі Каменка Глибоцького району на базі баптистської церкви почала діяти громада ХВЄП, пресвітером якої став Воробець Іван Степанович. Вона збудувала перший молитовний будинок. Згодом в Чернівцях також створилась невеличка громада ХВЄП, її пресвітером став Кожокару Пентелей.

Віровчення ХВЄП ширилося з великим успіхом по селах Буковини. Громади ХВЄП утворились в Стороженецькому районі в селах Петрівці, Іжеві, Чудей, Банулів; в Заставнівському районі в селах Репужинці, Кулівці, Ширівці, Шубранці, Рідківці; в Глибоцькому районі в селах Опришани, Нижні та Верхні Станиви, та інших.

В цей період Буковина була під

румунською владою, де православна церква, так звана «ортодоксальна», була державною церквою. Внаслідок цього православні священники разом із жандармами переслідували п'ятидесятників. З 1935 по 1939 рік почались масові арешти віруючих. Вироки обласного трибуналу були дуже суворі — 10, 15, 25 років або довічне ув'язнення.

Проповідує Сарафінчан Аурел, один із зачинателів євангельського руху на Буковині (нині покійний), який переніс ув'язнення за віру, служитель церкви, пророк, регент хору.

В 1940 році Буковину було приєднано до України і всі засуджені віруючі повернулись додому. Богослужіння проводились вільно, радянська влада в той час віруючих не переслідувала. Але так довго не було. В 1941 році знов прийшла румунська влада, а так як час був воєнний, православні священники разом з жандармами ще з

5. Що б Ви хотіли змінити і що підтримати та більш розвинути у житті церков області?

— Відносно змін, хотів би, щоб кожна місцева церква чекала від Господа чуда у кожному служінні, щоб не проходили

шим пресвітером, які перспективи духовної праці в області?

— У першу чергу ставлю собі за мету проводити навчання, зокрема служителів, проповідників, молоді, щоб була підготовлена заміна із підростаючого по-

Одні з перших служителів церкви ХВЄП м. Чернівці брати Сарафінчан Аурел (зліва) та Захарюк Василь, що був пресвітером, а нині — наставник, служитель церкви № 1 м. Чернівці.

служіння обрядово, а в натхненні Духа Святого, як Павло говорить у 1Кор. 2:4-5. Необхідно, щоб при проведенні богослужінь гармонійно поєднувались проповіді навчальні (Дії 2:42), спрямовані на збудування членів церкви, та проповіді євангелізаційні, закличного характеру, адресовані до невіруючих людей, присутніх на зібранні.

6. Які першочергові завдання стоять перед вами як стар-

коління. Хочеться, щоб кожен служитель радів з того, що після себе він залишає гідну заміну, щоб не було гірше у церкві після нас, а краще, — і для цього потрібно навчити молодого служителя. Більше часу хочу приділяти для кожного служителя місцевої церкви, щоб допомогти, тому що так робив апостол Павло. Він, зібравши пресвітерів з Ефесу, а потім, залишивши Тимофія і Тита на служіння, ще листовно продовжував наставляти і зміцнювати їх, довіривши їм працю в церкві Божій.

7. Ваші побажання читачам журналу.

— Найкращі побажання для читачів журналу «Благовісник». Нехай щастить Вам, брати і сестри, Божого благословення Вам, «котре смутку з собою не приносить, але збагачує»! (Пр. 10:22). Щирі вітання всьому народові України з Різдвом Христовим, і хочеться, щоб кожен українець в ці святкові дні зміг від щирого серця сказати: «Господь народився для мого спасіння!»

більшою суворістю переслідували, заарештовували і судили віруючих. Влада Антонеску дуже карала, жандарми в своїх казармах знущались над чоловіками та жінками. Уникнути переслідувань можна було лише відмовою від своєї віри і переходом у православну церкву. Хто відмовлявся, того знову судили. Обвинувачення полягало в тому, що віруючі — це більшовики, агенти комуністів і т. і. Так продовжувалось до 1944 року, коли радянські війська звільнили віруючих і всі повернулись до своїх ролін. Церкви під час війни і в післявоєнний період з більшою силою стали примножуватись, створювались нові громади ХВЄП в селах та в м. Чернівці. Але і так довго не було. В серпні 1945 року під тиском радянської влади церкви ХВЄП увійшли в союз з громадами ЄХБ. Згодом з центру ЄХБ почали приходити директиви, постанови, спрямовані проти віровчення ХВЄП. На ті громади, що не ввійшли в Союз, чинився тиск, їм заборонялось проводити богослужіння, керівників та активних віруючих заарештовували і судили на довгі строки таборів. В м. Чернівці був заарештований і засуджений на 10 років табору Сарафінчан Микола Васильович. Він був звинувачений в контрреволюційній діяльності, вже не як агент більшовиків, а як агент американської розвідки, були й інші неправдиві обвинувачення. В тому ж році керівники громад ХВЄП, які були в союзі ВСЄХБ, вирішили зібратися на нараду в м. Дніпродзержинську, щоб просити дозволу на скликання з'їзду ХВЄП і створення окремого

союзу церков ХВЄП. По закінченні наради всі делегати були заарештовані і засуджені на довгі роки таборів. Від Буковини на нараді були старший пресвітер ХВЄП І.С. Воробець, Ш. Цеганюк, М. Чухрій. В Чернівцях були заарештовані Сарафінчан Аурел — син вже засудженого Миколи Васильовича, Захарюк Василь, Прановіч, по селах області — І. Гапінчук, П. Зарубаїко, П. Хмельницький, П. Постевко, Н. Постевка, М. Мороз, Г. Петрюк та інші.

В період з 1948 по 1953 рік були заарештовані і засуджені 53 брати і одна сестра на різні строки таборів. В селі Горішні Ширівці Заставнівського району був засуджений на 10 років табору пресвітер церкви Босовик Іван Григорович за те, що він заявив, що не буде виконувати директив, які приходили із центру ЄХБ. Після звільнення цей ширій християнин був знов засуджений на 10 років.

Якщо із румунських таборів віруючі повертались усі додому живі-здорові, то із ГУЛАГу повертались не всі. Не повернувся Постевко Нестор, М. Мороз, і не відомо навіть, де їхні могили. А як хто і повернувся, то з підірваним здоров'ям. В той час молитовний будинок в селі Кам'янка був розібраний і з того будівельного матеріалу побудували майстерні ручної праці в сільській школі. До цього часу віруючим не відшкодовано за таке варварське знущання. Після смерті Сталіна наступило трохи потепління, але не на довго. При Хрущові знов були арешти і судові процеси. В м. Чернівці вдруге був заарештований і засу-

жений на 5 років Захарюк Василь Олексійович за те, що він ніс служіння пресвітера в нереєстрованій церкві ХВЄП. В цей період віруючі, які були в союзі ЄХБ, почали виходити із того союзу. Зібрання проходили по домах, ночами, в лісі. Влада жорстоко переслідувала, штрафувала. Віруючі ХВЄП постійно просили про реєстрацію громад без Союзу ЄХБ.

Після довгих прохань влада вперше в Україні дала згоду на так звану автономну реєстрацію громад ХВЄП в м. Чернівцях в 1970 році, після цього і в інших містах та селах України реєстрували громади автономно. Церкви на Буковині, які реєстрували свої статuti подібним чином, створили так званий неофіційний центр при чернівецькій церкві. В 1985 році церкви, які були в союзі ЄХБ, заявили про офіційний вихід із Союзу. Згодом була створена обласна нарада служителів області, яка просила владу про дозвіл скликати обласну конференцію. В 1989 році 15 липня відбулась перша обласна конференція, на яку було запрошено керівників всіх громад ХВЄП. На цій конференції було обрано обласну раду, головою якої став пресвітер церкви с. Репуженці Заставнівського району Бабій Петро Васильович.

Після розпаду СРСР настав час, коли віруючим ХВЄП дали змогу створити Союз церков ХВЄП України, на Буковині почали будувати молитовні будинки, громадам дали культові споруди, які раніше використовувались не за призначенням.

В м. Чернівці церква №2 проводить богослужіння в культовому приміщенні, частина якого використовується не за призначенням. Віруючі громади протягом чотирьох років оббивають пороги державних інстанцій, починаючи від обласної ради і закінчуючи президентом України. І хоч є наказ президента про передачу цього приміщення церкві, органи місцевої влади до цього часу все ще не виконали цей наказ.

В Чернівецькій області громади ХВЄП збудували своїми зусиллями 20 молитовних будинків, будуються — 11. Двом громадам передано культові споруди, в яких вони проводять богослужіння. Решта громад проводить свої богослужіння в арендованих приміщеннях або придбаних за свої кошти будинках, які перелаштовуються для проведення богослужінь. Громада церкви №1 веде будівництво будинку, де буде молитовний зал для 1,5 тис. чоловік, кімнати недільної школи, приміщення для Біблійної семінарії, бібліотека, аптека, приміщення для урочистих ритуалів з кухнею та інше.

В Буковинське об'єднання церков ХВЄП входять 56 церков області загальною кількістю віруючих 5475 душ. При обласному центрі діє Біблійна семінарія, яка працює спільно із Канадською вищою біблійною школою. В 1996 році 47 студентів закінчили трирічний курс навчання, склали екзамени і отримали дипломи бакалаврів Біблії і теології.

Петро КАРПОВ

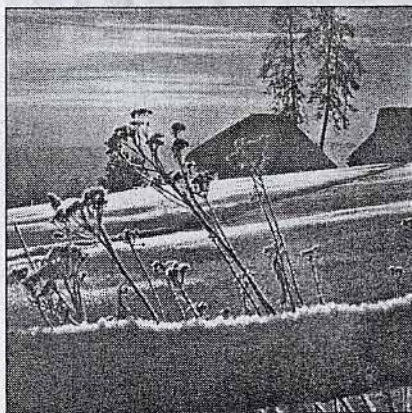
Мир Божий

«А Церква по всій Юдеї і Самарії мала мир, будуючись і ходячи в страсі Господньому, і сповнялись силою Святого Духа» (Дії 9:31).

Для кожної місцевої церкви є найдорожчими всі ці якості, які згадує автор книги Дії апостолів. Але все те, що мала Церква «по всій Юдеї і Самарії», мають і наші сучасні церкви. Які чудові благословення ми сьогодні переживаємо, дякуючи тому миру, який Бог послав у наші серця, і це все завдяки тому, що Христос зайняв наше місце, взявши наші беззаконня і наше прокляття, і це зробив добровільно, щоб ми мали мир із Богом, Який тепер став нашим Батьком. «Він, прийшовши, благовістив мир вам, далеким, і мир близьким» (Еф. 2:17). Христос своєю наукою знищив закон (Еф. 2:15). Тому маючи мир з Богом, ми стали співромадянами зі святими і

домашніми для Бога. Апостол Павло говорить у Посланні до римлян в 5 розділі: «Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа». Коли ми стали носіями миру Божого, то виконується те, що Христос сказав: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть» (Мт. 5:9). Тому християни протягом століть є носіями миру Божого і при зустрічі вітаються словами «Мир Божий вам», так само, як і Христос привітав своїх учнів, коли вони були за зачиненими дверима. Та і сьогодні багатьом християнам бракує миру Божого. Апостол Павло, вітаючи вибраних у Римі, бажав їм: «Благодать вам і мир від Бога, Отця нашого, і Господа Ісуса Христа». Ми розуміємо із Писання, що Той, Хто дає цей мир, то є Господь. Євреї ще у Старому Завіті кликали мир Божий на своїх спадкоємців (Числа 6:26). У 118

Псалмі, 165 вірш, говориться: «Мир великий для тих, хто кохає Закона Твого, і не мають вони спотикання». Христос говорить: «Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю» (Ів 14:27). Дяка Богові за Ісуса, який залишив нам свій мир. Апостол Петро пише, щоб примножувалась благодать і мир.

Плодом Духа Святого є любов, радість і мир... Тому тепер, наприкінці 20 століття, так необхідно, щоб Церква мала мир Божий і, зростаючи в ньому, несла цей мир всім тим, хто ще не має його.

Як говорить автор однієї пісні: «Хоч ми такі слабкі, а Церква будується», бо її через нас будує Сам Бог — Отець і Син, і Дух Святий. Церква протягом віків будується, але потрібно використовувати Божий матеріал для цієї будови, який пропонує Сам Бог. Через апостола Павла Бог дає народу на чому будувати і з

чого будувати, це записано у 1 Кор. 3:10-15. Основою повинен бути сам Христос, а кращий матеріал — золото, срібло, дорогоцінне каміння — те, що проходить через вогонь і, очистившись, залишається. Христос говорить, що як розумний чоловік збудував на камені свій дім (Мт. 7:24—27) і ніяка злива чи вітри не пошкодили тому будинку, так і тому, хто слухає слова Христа і виконує їх, ніякі перешкоди і вітровчення не зашкодять, бо наріжним каменем в нього — Христос. А хто не виконує слів Євангелії, а тільки слухає, побудував свій дім на піску — і тому не витримає тієї стихії, котра прийде.

У Псалмі 110:10 говориться, що «початок премудрості — страх перед Господом». Чому Церква повинна ходити у страхі Господньому? Тому що в ньому для нас благословення. Страх перед Господом — це не те, що християнин боїться, щоб Бог не покарав його, а те, що він любить свого Батька і не хоче Його образити і засмутити, із любові до Творця старається бути любим Йому. Біблія говорить, що страх перед Господом — ненавидіти зло, це є джерелом життя, навчає мудрості, відводить від зла, веде до життя. За смиренням іде страх Господній. Апостол Павло говорить: «Отже, віддаючи страх Господній, ми людей переконуємо, а Богові явні» (2 Кор. 5:11).

Христос обіцяв своїм учням іншого Утішителя, і Він те виконав у день П'ятидесятниці. І до другого приходу Христа місія Духа Святого продовжується, і Церква має мир, будується, ходить у страсі Господньому, тому що її втішає Дух Святий, нагадує минуле, звіщає майбутнє через

дари Святого Духа. Христос і сьогодні додає спасених до церкви. В російському перекладі говориться, що «церкви... при утешенні от Святого Духа умножились». Нехай і сьогодні Церква живе і примножується у Дусі Святим, як жила і примножувалася в Юдеї, Галілеї і Самарії. ■

Порада, втіха, підтримка

«А хто буде тримати мотузок?..»

«Я тебе не покину, ані не відпушу тебе!» (Євр.13:5).

Де кілька років тому я прочитав про випадок, який дуже мене зворушив. Група вчених натуралістів досліджувала деякі мало доступні місця в Альпах. Шукали нові, ще невідомі, види квітів. Одного разу вчені побачили в бінокль безцінну для науки рідкісну квітку. Але знаходилась вона в досить глибокій ушелені, стиснутій з боків стрімчастими скелями. Щоб дістати квітку, треба було спуститися вниз.

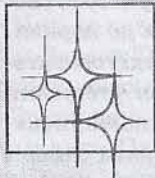
Поблизу вчених був хлопчик із місцевих жителів, який з цікавістю спостерігав за прищельцями і за тим, що вони робили. Один з них запропонував хлопчику: «Ми дамо тобі п'ять фунтів стерлінгів, якщо ти спустишся на мотузці в ушелину. Там ти зірвеш квітку, а ми знову витягнемо тебе наверх». Хлопчик заглянув в ушелину і сказав:

«Почекайте, я зараз повернусь», — і побіг. Вернувся він разом із сивим сутулуватим чоловіком. Тоді сказав: «Я готовий дістати квітку, але тільки, якщо цей чоловік буде тримати мотузку. Він мій батько...» Лиш при цій умові хлопчик готовий був спуститися в ушелину.

Дорогий читачу, чи навчився ти так само довірятися Господу, як довіряв своєму батьку цей хлопчик? А він, по суті, сказав: «Якщо мотузок буде в чужих руках, я не буду ризикувати!» Дав би Бог кожному з нас віру цього хлопчика!

Господь не завжди береже нас від життєвих незгод, але зате в незгодах Він дарує нам спокій. Зовсім не завжди буває легким наш шлях, та в труднощах Бог його рівняє і нас береже!

Де Гаан М.Р., «Круг християнського читання»

РОЗДУМИ

ЛЮБОВ ДО ВІТЧИЗНИ

Ми «на землі чужаниці й прихоськи». І край, в якому народилися й живемо, — тимчасово наш. Знаючи це, ми, християни, линемо в мріях у Небесну Країну, де будемо перебувати в мирі і радості разом зі Спасителем Ісусом Христом. Так, наша істинна вітчизна — в небесах !

Але чи це означає, що ми повинні нехтувати земною вітчизною, яка дана нам Богом, бути байдужими до неї в своєму устремлінні до неба, говорити про неї недобре, забути її мову? І якщо ми так чинимо, то чи це гідно християнина ?

Перед усім хочеться сказати, що любити рідну землю не гріх. І якщо ми звернемося до Біблії, то знайдемо в ній зразки великої любові єврейського народу до своєї батьківщини. Ця любов бере початок з того дня, коли Бог сказав Аврааму: «Я дам оцей край потомству твоєму» (1М. 12:7).

Для євреїв рідна земля — це не тільки земля народження, але і земля обітниць. Тому, проживши в Єгипті 430 років, вони так і не назвали його своїм і чекали дня визволення. І він настав. А незадовго до нього Бог сказав Мойсею: «А тепер іди ж, і я пошлю тебе до фараона, і виведи з Єгипту народ Мій, синів Ізраїлевих!» (2М. 3:10).

Ось саме в Мойсеєві бачимо істинного патріота своєї батьківщини, про якого може мріяти кожен народ. Це він «відрікся зватися сином дочки фараонової», бо «хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху». А коли Господь сказав йому, що вигубить Ізраїль через лигого божка, а його, Мойсея, учинить великим народом, то він не спокусився можливістю звеличитися понад всіх навіки і почав благати Бога: «... коли б ти пробачив їм їхній гріх! А як ні — витри мене з книги Своєї, яку Ти написав» (2М. 32:32).

Мойсей ради народу свого готовий був пожертвувати власним спасінням. Чи може бути більшою любов'ю?!

Читаючи про блукання дітей Авраамових на чолі з Мойсеєм в пустелі, зауважмо, яке покарання вибрав Господь для тих, хто спроневірився: «... ви не ввійдете до того краю, що Я підносив був на присягу руку Свою, що будете перебувати в нім...» (4М.14:30). Отже, не смерть була

страшною, найстрашніше — не побачити обіцяної землі, рідної землі, не ступити на неї своїми ногами, не покуштувати з її плодів. Тому душа Мойсея, коли він оглядав Палестину з гори Нево, раділа близькому виконанню обітниць Божої і одночасно сумувала, що не може перейти туди. І велика нагорода Ісуса Навина та Калева Єфунеевого — топтати стежки дарованої Богом землі.

Любов до вітчизни кожного єврея тісно пов'язана з любов'ю до Бога Творця. Хто хотів добра своїй землі і своєму народові, мав бути вірним Богові, який привів його в землю обітовану (5М.28:1-2). Відступ від Господа Саваота і не виконання Його заповідей накликали на край батьківський страшні покарання: хвороби, спустошливі війни, рабський гніт, розсіяння. Мойсей попереджає Ізраїля: «За те, що не служив ти Господеві, Богові своєму, у радості та добрі серця, із рясноти всього, то будеш служити ворогові своєму, якого Господь пошле на тебе... (5М.28:48). І це попередження стосується всіх народів, а не тільки вибраного. Як і обітниця: «Благословенний народ, у якого Господь є Богом» (Пс.32:12).

Те, що Слово Боже є вірним щодо Ізраїля, ми довідуємося з історичних книг Біблії. Благополуччя і лихо євреїв перебувало у прямій залежності від їх вірності Богові. З цього випливає висно-

вок: істинний патріот тільки той, хто любить Господа, вірний Йому, виконує Його заповіді. Патріотизм без любові до Творця неба і землі голосливий, помилка, яка призводить до морального падіння, до піклування про власні інтереси на шкоду народу і державі.

Цікаво спостерегти в Біблії, що велику відповідальність перед Богом і перед народом несуть його правителі. Багато з них накликали на свій край страшні лиха через свою зраду чи непослух Всевишньому. Ось одному з царів Ізраїля було сказано: «І Він видасть Ізраїля через гріх Єровоама, що грішив сам, і що ввів у гріх Ізраїля» (1 Цар. 14:16). Зауважмо: через гріх царя страждатиме народ! Тому як нам треба молитися, щоб керівники нашої держави були благочестивими — і ми могли проводити мирне та благополучне життя!

Євреї тільки в полоні зрозуміли всю ціну втраченого. Їхня любов до вітчизни стала глибшою і трепетнішою. Особливо яскраво почуття любові і смутку за рідним краєм висловлене у 136 псалмі: «Над річками вавилонськими, — там ми сиділи та

й плакали, коли згадували про Сіона!... Як же зможемо ми заспівати Господню пісню в землі чужинця?» Скільки жалю і скільки відданості батьківщині, яка поставлена «над радість найвищу свою...»!

В період розсіяння вражають своїм патріотизмом Мордехай з Естер, Ездра та Неемія. Мордехай на звістку про закон на винищення євреїв у всьому перському царстві «роздер... одержу свою і зодягнув веретлице та посипав попелом, і вийшов на середину міста, та й кричав криком сильним та гірким». І Господь дав вибавлення народу його через царицю Естер.

Читаючи свідчення Неемії про те, що юдеї «брали собі за жінок з інших народів, і що «їхні сини говорили наполовину поашдодському, і не вміли говорити по-юдейському, а говорили мовою того чи того народу» (Неемії 13:24), відчуваємо його біль за те, що одноплемінники втратили і страх перед Богом, і мову, що, можливо, найбільше відрізняє їх від інших народів. Бо то одна з перших ознак, яка робить єврея євреем, а націю нацією.

В Новому Завіті Ісус Христос

і апостоли були також великими патріотами. Згадаймо, Ісус спочатку давав зрозуміти, що Він прийшов рятувати стадо Ізраїлеве, яке гине, і не хотів оздоровлювати дочку однієї хананеянки (Мр. 7:17), і лише через прохання і віру її змилювався над нею. Так і апостоли спочатку свідчили тільки народу єврейському, допоки не було видіння Петрові від Господа, яке розкрило таємницю, що Він прийшов на спасіння людей зі всіх народів. Апостол Павло ніколи не відрікався свого єврейства і навіть міг похвалитися, що він «єврей із євреїв, фарисей за Законом» (Фил. 3:5).

То чи варто представникам інших націй соромитися свого походження і видавати себе не за тих, ким вони є?

Українець, росіянин чи американець — лишайся ним, аби тільки в Христі Ісусі. Бо перед Богом всі рівні.

Немає в Бога народу, до якого він був би добрішим, ніж до інших. Немає в Нього мови, яку б Він любив більше за інші і хоче тільки нею вислуховувати хвалу і подяку Собі. Йому найприємніше славослов'я від щирого серця, і хочеться зауважити — щиріше ніж рідною мовою не скажеш.

Тож брати і сестри — українці! Навчимося від вірних синів і дочок ізраїльських любові до нашої земної вітчизни і до нашого народу, серед якого ми

народилися, бо це воля Божа, щоб ми любили. Молімося, щоб наш край і наш народ були благословенними в Господі. Щоб Україна стала істинно-християнською державою, а українці — зразком істинних християн, сповнених любові до Господа і до ближнього!

* * *

Розмірковуючи про земну вітчизну, ми, звичайно, згоджуємося з тим, що віруючі, спасенні Христом, становлять собою окремий народ дітей Божих, незалежно від нації, і є громадянами Царства Небесного. Але ця істина не повинна робити нас байдужими до краю нашого тимчасового перебування, бо байдужість межує із зневагою.

Ми народжуємося не з власної примхи, не вибираємо собі батьків, як і не вибираємо землі і народу для своєї появи на світ. Все дається Богом як дарунок — і чи можна зневажати Божий дар? Кожен віруючий мусить задуматись, що той дарунок, який він отримав від Господа, наприклад, народитися в Україні українцем, має бути не тільки вдячно прийнятий. Він ще несе в собі зобов'язання щодо того народу і землі, яку отримав в тимчасовий спадок. Це зобов'язання любові — робити все, щоб рідний народ пізнав світло Євангелії і рідна земля стала благословенною.

Ми можемо жалкувати, що ми є українцями, і хотіти бути росіянами, німцями чи американ-

цями, і для цього змінити навіть мову і місце проживання. Але все одно не перестанемо бути українцями. Відчувившись від народу-долі, ми не будемо повністю прийняті і народом власного вибору, бо в нас залишиться щось таке, що не дозволить повністю злитися з ним, — в якихось точках прилягання відбуватиметься взаємовідштовхування. Через це емігранти і групуються за національною приналежністю. І нерідко дуже жалкують за покинутим краєм і людьми, що їх оточували.

Куди б ми не поїхали і як би довго не говорили рідною мовою, але завжди земля народження буде наймилішою, а мова дитинства — музикою. Представники народу, з якого вийшли, на чужині сприймаються як брати, викликають в душі спогади про рідні місця. І спогади бувають настільки глибокими, що пригадуються не лише дорогі серцю обличчя, краєвиди, речі, кимось сказані слова, але й запахи. Смуток, смуток наповнює серце, аж до сліз — взяти б крила і полетіти на рідні плеса.

Любов до вітчизни, до народу з якого вийшов є складовою тією великої любові, яка починається з любові до ближнього і закінчується любов'ю до Господа, і яка ніколи не перестає. Тому ми глибоко помиляємося, коли говоримо, що любимо Бога, але не любимо той край, де народилися, і той народ, до якого

належимо з Його волі. Наша любов є неповною, недосконалою, бо ми не любимо ближнього. А нашим ближнім в першу чергу є той, з ким нас єднає одна держава, одна земля, одна нація, одна мова. І якщо ми не любимо його, то чи повірять нам, що ми любимо росіянина чи американця. Тоді чи знайдеться в нас відвага говорити, що ми любимо народ Божий? Велике бо починається з малого! Тож не обманюймося!

Християни-українці, будемо ходити по землі українській з любов'ю, любитимемо українців, як і представників інших націй, і кликатимемо їх до Царства Небесного, звіщаючи ім'я Христове. Цим виконаємо заповідь: «Люби свого ближнього...» Шануймо свою державу, свій народ, мову свого народу, бо цим ми згодимося з апостолом Павлом, що «влади існуючі встановлені від Бога» (Рим.13:1).

«Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, почаяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб могли ми проводити тихе й мирне життя в усякій побожності та чистоті. Бо це добре й приємне Спасителеві нашому Богові...» (Тим.2:1-3). Може, змилюється Господь — і пролле на наш край Своє рясне благословення.

*Василь МАРТИНЮК,
м. Луцьк*

ЗАВАЛЕНІ КРИНИЦІ

«І посіяв Ісак у землі тій, і зібрав того року стократно, і Господь поблагословив був його. І забагатів оцей чоловік, і багатів усе більше, аж поки не став сильно багатий. І була в нього отара овець та кіз, і череда товару, і багато рабів. І заздрили йому филистимляни. І всі криниці, що їх повикопували раби батька його, за днів Авраама, филистимляни позакидали, — і понаповнювали їх землею» (1М 26:12—15).

Ця, на перший погляд, не примітна розповідь про життєві труднощі, що були в далекому минулому кілька тисячоліть тому, відображає картину життєвих випробувань, які часто

маємо, і разом з тим показує приклад лагідної поведінки богобійного чоловіка, яким і був Ісак. Ця розповідь сповнена хвилюючої привабливості і вчить нас багато чому. Але перш ніж повчитися, повернемося думкою в ті далекі часи і уявимо собі, наскільки можливо, картину, змальовану тут.

Ісак поселився в землі Герар. Це на Сході, між Палестиною і Месопотамією. І ми прочитали: «Господь благословив його». А благословення Господнє «збагачує, і тривоги з собою не приносить» (Пр. 10:22). І посіяв Ісак в землі тій і зібрав того року ячменю стократно, і була в нього отара овець та кіз, і череда това-

ру, і багато рабів, так що став він багатим і дуже багатим чоловіком. Екклезіаст говорить, що «успіх учинку, викликає заздрість одного до одного» (Ек. 4:4). І ось люди, що оточували Ісака, позаздрили йому і в своїх мерзотних заздрощах зробили велике зло. Криниці, джерела води (а якщо взяти до уваги значення цих джерел в тій місцевості, то це, по суті, джерела життя), завалили і засипали землею. Уявіть себе на місці Ісака. Для людей і для отари не стало води. В землі спекотній, посушливій без води людина може прожити дуже мало часу. І ось приходять люди до криниць, щоб напоїти отару і взяти для себе води, а вони засипані. Що робити? Як не прийти в відчай, як не помститись тим людям, котрі так погано вчинили. Але Ісак не зробив ні того, ні іншого. Він не вправ у відчай і не став мститися за себе, а терпляче копав інші криниці. Люди мучились спрагою, а отара страждала. Але Ісак терпляче переносив всі труднощі, викопав нові криниці і їм дав ті ж назви, якими були названі попередні. Та цар Авімелех звелів, щоб Ісак покинув цю місцевість і поселився в необжитій. І ось там викопав Ісак нові криниці. Але на цьому труднощі не закінчились, і між пастухами Ісаковими і пастухами Герарськими виникла суперечка і сварка. Вони говорили: «Наша вода». І Ісак знову не став сперечатись з ними, але віддав

їм джерела води, викопані з такими великими труднощами, і пішов в друге місце, і викопав нові джерела. І знову він не сперечався, а це вже в третій раз. Здається, у нього мало закінчитись терпіння, і він міг би нарікати на Господа, говорячи: «Господи! До якого часу? Чому Ти їх не зупиниш? Чому? Чому? Чому?» Але в нього вистачало розсудливості і терпіння, і він не став нарікати на Господа, а викопав криницю в четвертому місці. І ось, радість, на цей раз вже ніхто не сперечався, і він сказав з глибокою надією: «Дав нам Господь просторе місце, і ми розмножимося на землі». Він, накінець, зітхнув вільно, наповнений великим почуттям задоволення, що переборов труднощі і переміг самого себе. А після цього з'явився йому Господь і сказав: «Я Бог Авраама, батька твого, не бійся, бо Я з тобою, благословлю тебе і розмножу насліддя твоє, заради Авраама, раба Мого». І побудував там жертовник Ісак і прикликав ймення Господа, і розкинув там намет свій, і заспокоївся. Яка чудова перемога, яка дивна радість!

І тут ми скажемо, що найбільші перемоги відбуваються не на полі битви, не на полі праці, а в самому собі. І найславетніші перемоги — це духовні перемоги. «Ліпший від силача, хто не скорий до гніву, хто панує над собою», — говорить Соломон (Пр. 16:32). За витримку і терпіння Господь дуже пошанував Ісака:

Він з'явився йому і сказав неочіненні слова підбадьорювання. Крім цього, «прийшов до нього з Герару Авімелех, цар Герарської країни, зі своїм воєначальником Піхолом». Ісаку спочатку було незрозуміло, тому що прийшли його вороги, і він, напевно, подумав: «Чи це не нова біда? Я вже втомився від біди і переживання, чого ви прийшли до мене? Чого ви переслідуйте мене? Я відійшов від ваших полів, і що вам ще потрібно?» Але вони сказали йому: «Ми ясно побачили, що Господь з тобою, і тому ми сказали: поставимо між нами і тобою клятву, і затвердимо з тобою договір, щоб ні ти не чинив нам зла, і ми не торкались до тебе, а чинили тобі одне добро».

Ось ще одна причина цієї перемоги. «Як дороги людини Господь уподобає, то й її ворогів Він замирює з нею» (Пр. 16:7). Тут криється секрет перемоги над нашими «филистимлянами», тобто над людьми, які оточують нас і які не розуміють нас. Показувати терпіння і довірятись Господу, не відплачувати злом за зло — і вони придуть миритися, каятися і вибачатися. Думаю, і впевнений, що багато з нас випробували цю дивну милість від Господа. І це не зрівнянна радість, коли з Божою допомогою вдається побороти зло, спокуси, вдається побороти самого себе.

До сказаного додамо, — і це дуже важливо, — що Ісак, Божий

чоловік, народжений за обітницею, в даному випадку служить прообразом Ісуса Христа. По суті, Спаситель робив людям лише добро, вчив їх добру, відкривав таємниці Царства Божого, зціляв їх від недуг, визволяв від нечистих духів. А чим відплачували Йому люди? Вони говорили про Нього з презирством: «Чи не тесли

Він син, та й Сам тесля?» А коли вигнав демонів, то з насмішкою заявили, що Він це робить силою Вельзевула, князя демонів, і що в Ньому демон. Подумаймо, яка невдячність! Більше того, вони хотіли скинути Його з гори і побити камінням. А Він? А Він продовжував робити добро, продовжував любити, продовжував нести мир, радість, спокій і вітху; прощав гріхи, що так важливо для кожної втомленої душі. Навіть учні Його не витримали такої невдячності людей і запропонували Йому: «Господи, хочеш, то ми скажемо, щоб огонь зійшов з неба та винищив їх». Але Він

сказав їм: «Ви не знаєте, якого ви духа» (Лк. 9:54-55).

Спаситель все терпів і продовжував робити добро. Він не сперечався з ними, не мстився за Себе, а з любов'ю чинив волю Батька Свого Небесного. А злоба людей все збільшувалась і збільшувалась, поки вороги не взяли Його і, зв'язавши, знущались над Ним, а потім вбили руками беззаконних. Тіло Його поклали в печеру і каменем завалили вхід. Їм здавалось, що все закінчено. А що ж відбулось? Як Ісак поборов силою Божою, так і Найлагідніший Син Божий поборов силою Батька Небесного, розірвав тенета смерті і засяяв у славі. Дивіться, не відповідаючи злом за зло, даючи людям робити все, що вони хотіли, і навіть дозволив вбити Себе, — і в результаті Він переміг! Перемога в Нього, тому що з Ним був Бог, і Він подарував Йому перемогу! «Якщо Господь з нами, то хто проти нас?»

Отже, як Христос переміг силою Божою, так і всі ми покликані перемагати всілякі труднощі, спокуси і самого ворога душ людських силою Господньою. І якщо ми будемо так чинити, то відкриємо джерела, які, можливо, часто засипалися нашими недоброчливцями. І, можливо, й зараз багато з нас ідуть через долину плачу, тому що джерела води живої, криниці надії засипані, і ми мучимося від духовної спраги. І що ж робити в такому становищі? Господь говорить: «Не

мстїться за себе, улюблені, але дайте місце гнїву Божому» (Рим. 12:19). Отож, якщо ми цим будемо керуватись в нашому житті, то, пройшовши через долину сліз, ми відкриємо джерела для себе (Пс. 33:7). Турботи, нестача найнеобхіднішого висушують наш дух. Крах наших планів, надій кидає нас у відчай, і ми часто стоїмо біля розбитого корита, біля сухого, без води джерела. Багато є причин, що приводять нас до такого стану. Але частіше всього — що шайтривожніше — гріх отруєє наші душі і робить нас сухими кістками, що не мають в собі життя. І в такому стані ми готові звинувачувати всіх і все, не маючи спокою в душі. Але це не допомагає. Навпаки, тільки загострюється духовний кризис. Необхідно, за всяку ціну, розчищати завали, вникаючи в себе і в Писання, — і тоді знову заб'ють, потечуть всередині нас джерела води живої, і ми будемо спроможні втамувати спрагу своєї душі і допомогти багатьом втомленим цією ж спрагою. І ми будемо як напоєний водою сад. Ця можливість дається для всіх і кожного, потрібно тільки не вператися, а припасти до Джерела води живої, що тече в житті вічне, і ми відчуємо в собі життєдайні соки і будемо в спроможні продовжувати свій шлях з радістю, і скажемо разом з Ісаком: «Тепер ми розмножимося на цій землі».

В. Куликов,
«Братский вестник»,
№ 6, 1992.

Із перлин богослівської думки

Святому Богу потрібний і люд святий. Святим повинно бути те, що Бог відділив для Себе як Свою власність, бо Він Сам святий. Бог вивів Ізраїля з Єгипту і привів його в землю ханаанську, щоб він був народом окремим, що існує тільки для Нього, що виконує Його святу волю і Його закон. Переміна місцеперебування людей — замість Єгипту Ханаан — передбачає і внутрішнє переродження, переміну складу думок і почуттів. Як власник люду, Бог бажає його святості. Все, що належить Богові, повинно бути святим; Бог не живе серед нечестя, і ніщо нечисте не повинно служити Йому. Якщо б Він допустив подібне, то цим відрікся б від Самого Себе і зашкодив би Йменю Своему. Належне Богові повинно бути в єднанні з Його існуванням, інакше можна було б докорити Бога у співучасті в гріхах людських. Саме тому, що Ізраїль був народом вибраним.

Бог прийняв віруючого як Свою власність, і право Його на наше життя вже саме по собі говорить про святість нашу. Бог спас нас, тому бажає володіти нами і керувати нами, щоб зробити нас подібними до Сина Божого. Христос спас нас заради нашого ж освячення.

Знаходження віруючого в Христі має на увазі заклик і потребу святості. З цього виходить, що Бог зробив так, що віруючий у спромозі вести святе життя. Бог хоче, щоб християнин жив, як належить святому; але спроможність до такого життя лежить не в нас, а в Христі. Через уподібнення Христу в Його смерті і воскресінні ми немовби входимо в Нього, і Він зодягає нас в Свою святість. Ми святі в Христі.

Перебуваючи в серці віруючого, Христос закликає і побуджує його до святості. «Будьте святі, як і Я святий...» Досконале життя є єдиним мірилом Божим. У втіленому Христі ми бачимо святість Божу в людині. Силою хресної смерті Христової ми стали учасниками цієї святої Божої природи. У воскреслому і вознесеному Христі, який у нас перебуває, ми маємо всередині себе повноту святості. Дякуючи жертві Христовій, ми освячені, а через Його дію святість зберігається і перебуває в нас. Христос — освячення наше.

«Але за Святим, що покликав нас, будьте й самі святі в усім вашім поведженні, бо написано: «Будьте святі, — Я бо святий» (1 Петр. 1:15-16).

Руф ПАКСОН

Служба

На стихійному базарі, що ряснів дешевим товаром, мою увагу привернув чоловік. Видно було, що йому коштувало неабияких зусиль викласти свій нехитрий товар — молодий щавель та часник. Чоловік був напідпитку. Його пом'ятій одяг та обличчя свідчили про бурлацьке життя п'яниці. Вражав погляд: великі сірі очі були сумні, ніби вибачалися за свої некоординовані рухи та весь свій слабкий, хворобливий погляд.

Поклавши щавель на газету, він зі злою веселістю пробував жартувати із сусідками, що продавали городину.

— Тримайся за східці, парашутисте, — співчутливо зауважили жінки.

— Є в мене на рахунок 300 стрибків, — раптом почав відверту розмову чоловік.

Так, від ціни на щавель, що був зірваний, як виявилось, у лісі, ми непомітно перейшли на розмову про ціну людського життя. Видно, що чоловіку треба виговоритись про наболіле. На моє зауваження, що справжні мужчини не п'ють, бо немає такої причини, щоб дурманити собі голову спиртним, чоловік нервово запалив цигарку і кинув:

— Багато я пережив, хочу забутись. Якби не Бог, був би я вже три рази на тому світі.

— Якщо ви знаєте, що є Бог, то Йому треба служити праведно, молитись, а ви лаєтесь та п'єте», — зауважила я.

Замість відповіді чоловік почав свою оповідь, ніби відчув, що його зрозуміють.

— Було це на військових навчаннях, — почав оповідати цей лейтенант у відставці. — Дванадцять молодих хлопців, солдатів, везу я на бронетранспортері у бій, учбовий, звичайно. В шлемофоні чути голос командира: «Лівіше, лівіше, наказую знищити вогневу точку противника!». Веду я машину по курсу — і раптом не то голос, не то думка промайнула: «Стій! Попереду смерть! Зупинись!» Але це був справді голос — ніжний, рідний, люблячий. Коли я це згадую, то розумію, що то був голос Бога. Я зупинився і вискочив з машини: волосся стало на голові дибом. БТР передом був на самому краю прірви. Ще 6 секунда — і все, — 14 трупів, 14 похоронок було б в результаті цих військових дій.

— Я з силою вдарив об землю шлемофоном — зв'язок з командним пунктом порушився. Не їхати вперед — означало зірвати бойові дії, порушити наказ командира. Їхати — означало смерть. Попереду був глибокий кар'єр, мабуть новий, нещодавно тут добували камінь. Він не

був, очевидно, нанесений на карту командира. «Ти нічого не бачив, — застеріг я водія, що сидів в кабіні. Результати бою я беру на себе». А солдатам дав наказ стріляти в повітря та інсценувати бій. Розбираючи бойові дії після навчання, виявилось, що наш бронетранспортер зіграв вирішальну роль в проведенні операції і взвод отримав перемогу. Звичайно, за порушення зв'язок прийшлося відповідати перед майором і йому довелось розказати правду. Подякою за героїський вчинок була пляшка коньяку, по-дружньому розлита з майором.

— Потім я попав в авіацію, — продовжував свою розповідь Роман, так він назвав себе. — Це було під час відомих чеських подій в 1968 р., коли довелось стрибати десантом, адже тоді на Прагу десантували і танки. Закінчились мої стрибки на 300-му, коли я ногами заплутався в стропилах. Парашут розкрився не зовсім, щось я не так зробив, як збирав його. Цей стрибок був показовий, на змаганнях. В польоті до землі мені вдалося зачепитися за іншого парашутиста. Коли ми приземлились, на полі вже стояла машина швидкої допомоги: збігались люди. Знову свідчу, якби не Бог, то живого мене не було б.

Роман зауважив, що за роки служби він 16 років не бачив сім'ї. Солдати були його дітьми і сім'єю.

— Третій випадок був зі мною в Афганістані, — зітхнувши та сплунувши на цигарку, продовжував Роман.

Я співчутливо поглянула на сиву голову цього вояки. Звичайно, в Афганістані смерть чатувала на життя таких солдат постійно.

— Але, мабуть, багато маєте нагород за свою службу, — спробувала я втішити цю людину, що віддала все життя службі в рядах радянської армії.

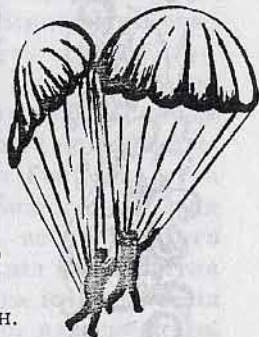
— Навіть пенсії не дали, — гірко зітхнув Роман. Застрелив я майора в Афганістані.

— Нашого? — Глянула я сторопіло на нього. — Та це ж трибунал!

— Нашого, політрука, — нахмурився чоловік, — якби не застрелив, загинули б солдати, не один взвод, така була ситуація, через те й трибунал відмінили, зразу відіслала в госпчастину, тепер без пенсії. Він зітхнув і глянув на щавель, що зів'янув на весняному сонечку і мав зовсім нетоварний вигляд.

— Ви скільки років віруюча? — раптом прямо запитав Роман.

— Шість років, як пізнала Бога, — відповіла я.

— А я з дитинства не заснув без молитви, — тяжко зітхнув чоловік і знову закурив. — Так мене мати навчила.

— Головне, не скільки, а як вірити, — відповіла я.

«Три рази Богом спасений, втратив здоров'я, кому служив цей чоловік все своє життя?» — гірко подумала я. — Хіба для того Бог спасав, щоб він заливав очі горілкою та бідкався про кусень хліба? Дай, Боже, щоб він Тобі служив до кінця і був справді спасений».

м. Рівне

* * *

Готові ми? Чи нам безмежно жаль
Своєї плоті, до якої звикли,
І віри нашої означена межа —
Вона, немов легенькі черевики —

Не тисне, не скрипить і не болить,
І можна йти вдоволено й нечутно...
Ніхто не кине каменем услід.
Ніхто не дасть словесної отрути.

Все добре, все істотно, як завжди,
І непомітна аритмія духа —
Лиш застеляє небо сивий дим
І замітає душу завірюха.

Не дай нам, Боже Праведний, в житті
Так гірко до Ісуса доростати.
Дай сили, щоб побачить на хресті
Слабкої плоті нашої розп'яття.

Жадаємо спасіння від Небес,
Та чи бажаєм бути на Сина схожі,
Щоб назавжди зректись самих себе
І власну волю підкорити — Божій?

Ольга Черномаз

Нікейський собор

Нікейський собор (325 рік) був скликаний, щоб обговорити вчення Арія, який був на той час пресвітером в Олександрії. Як і Оріген, він вважав, що Батько — вище Сина, Котрий вище Святого Духа. Але на відміну від Орігена, Арій не признавав ієрархії божественних істот. Він вніс радикальний монотеїзм в систему Орігена і прийшов до висновку, що тільки Отець є Бог. Син же — один із тих, через кого Отець створив Всесвіт, але, втім, Він — всього лиш творіння, створене з нічого, не Бог. Як творіння, Він не вічний, а має початок. Був час, коли Його не було. Сам Арій чітко визначив, що ці два пункти склали предмет суперечок: «Нас переслідують тому, що ми запевняємо: «Син мав початок...», а також тому, що говоримо: «Він створений з неіснуючого». Вчення Арія поширене і в наш час серед свідків Єгови.

Арію протистояв його єпископ Олександр. Арій звернувся до інших східних єпископів і отримав підтримку деяких послідовників Орігена, зокре-

ма Євсевія Кесарійського. В 324 році Костянтин стає імператором як західної, так і східної частин імперії і втручається в цю суперечку. Він скликає Нікейський собор, який і відбувся в червні 325 р. під його головуванням. На цьому соборі були присутні 220 єпископів, в більшості зі Сходу (пізніші перекази дають число 318, можливо, взяте з 1М. 14:14). Собор осудив Арія і затвердив антиаріанський символ віри. Нікейський символ віри звучить так:

Ми віруємо в єдиного Бога-Отця Вседержителя, Творця всього видимого і невидимого:

І в єдиного Господа Ісуса Христа Сина Божого, від Отця народженого, тобто із Його сутності, Бога від Бога, Світла від Світла, Бога істинного від Бога істинного, народженого, нествореного, єдиносущого з Отцем, через Котрого все сталося як на небі, так і на землі, Який ради нас і нашого спасіння з неба зійшов, втілювався і став людиною, страждав і воскрес на третій день, зійшов на небо і прийде у славі судити живих і мертвих.

І в Святого Духа.

Свята католицька і апостольська церква віддасть анафемі (прокляттю) всіх, хто скаже: «Був час, коли Його не було, і Його не було до того, як Він народився», і тих, хто буде стверджувати, що Він не Єдиносущий з Отцем, чи що Він непостійний або ж Той, що змінюється.

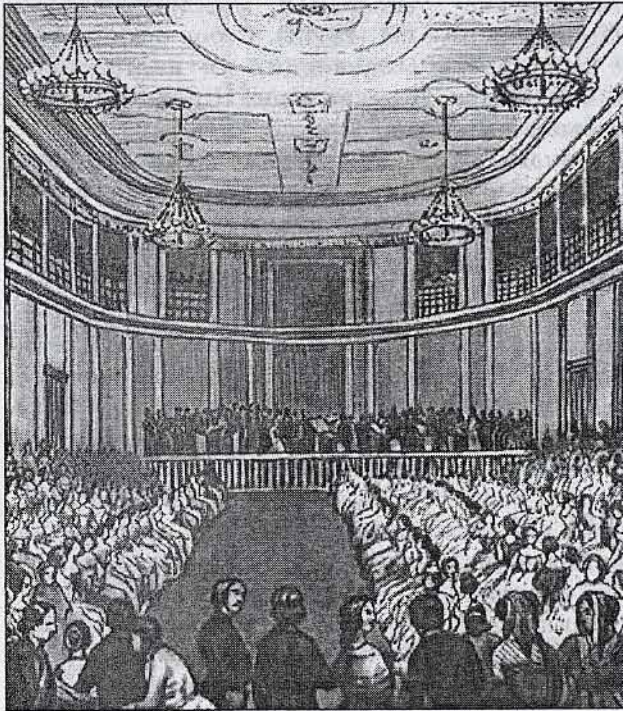
В цей період основним вважається символ віри Східної церкви, хоча словесне формулювання змінювалося від церкви до церкви. В Нікейському символі віри, напевно, знайшов відображення один з тих сим-

волів з додатком антиаріанських тлумачень.

Арій, пояснюючи традиційну фразу «від Отця народжений», стверджує, що Ісус Христос був створений Отцем із нічого. Нікейський собор виключає таке тлумачення поясненням: «тобто з Його сутності».

Арій вважав, як і Оріген, що тільки Отець є «істинний Бог». Собор же називає Ісуса Христа «істинним Богом від істинного Бога».

Ісус Христос — «народжений, нестворений», Він — Син Божий, не витвір. Відмінність

між дитиною (від сутності Отця) і творінням (створеним з нічого) відображає саму суть полеміки. Так само, як власне народжене дитя відрізняється від створеного робота.

Ісус Христос — «єдиносущий з Отцем». Грецьке слово *homoousios* (єдиносущий) було найбільш спірним словом в символі. При використанні небіблійних термінів ду-

же довго не приходили до одної думки, але в даному випадку цей термін був необхідний, тому що всі вислови з Писання аріани могли витлумачити по-своєму. Наприклад, Ісус «народжений» Богом — але народжені також і краплини роси (Йов. 38:28). Слово homoousios використовувалось саме тому, що аріани вже оголосили його неприйнятним. Небіблійний термін був використаний для збереження істини про божественність Христа.

В кінці наведеного символу твердження Арія про те, що Син мав початок і створений з нічого, піддані анафемі, засуджені.

Пізніше Нікейський собор став розглядатися як перший із загальних чи вселенських соборів. Але в той час його зустріли недоброзичливо. Задовго до закінчення дебатів про божественність Ісуса Христа в Нікеї Він був проголошений як Бог. Навіщо це було потрібно, коли Арія так рішуче осудили?

Річ у тім, що в Нікеї Арій був засуджений найбільше за неприйняття слова homoousios. Сам імператор виступив на захист цього слова, можливо, за підказкою свого західного духовного радника Спаніарда Хосія. Слово «єдиносущий» було відоме на Заході з часів

Тертуліана, де притримувались думки про Трійцю як про трьох осіб в одній суті. Це ж саме спостерігалось в Антиохії, нечисленній школі на Сході, де підкреслювалась односутність Божества, але там не було повної ясності у визначенні відмінності між Отцем, Сином і Святим Духом. Послідовникам школи Орігена (наприклад, Євсевію Кесарійському), які представляли більшість на Сході і на соборі, це слово здавалось чужим. Вони боялись, що це може привести до однієї з двох крайностей. По-перше, воно могло викликати потрібне розділення сутності Бога в матеріалістичному змісті. І, по-друге, могло відкрити двері монархіанам, що привело б до зникнення відмінності між Отцем, Сином і Святим Духом.

Божественність Ісуса Христа — фундамент всієї істинної християнської віри. Без цього немає Божого відкриття у Христі. Без цього християнське вчення про спасіння руйнується. Арій підняв одне з найважливіших питань в історії теології, і Отці ранньої церкви були праві, коли на противагу йому стверджували повну божественність Ісуса Христа.

«Я ПОБУВАВ В АДЦЬ»

Я виріс у місті Мукачево у сім'ї християн. Мене з раннього дитинства вчили про Бога, інколи я читав Біблію, ходив, враховуючи бажання батьків, на зібрання. Моє життя шло, але я не усвідомлював себе грішником і що треба покаятись. Я пішов у світ. Почав пити, курити, вибрав собі широку дорогу у житті. Про Бога старався не згадувати. Про ад ніколи не думав. Так ішли мої роки молоді. У двадцять років я женився. Думав, що перестану пити, буду жити без алкоголю, без сумнівних друзів, скандалів і проблем. Але через декілька місяців після одруження я знову почав випивати. Батьки мої говорили: «Сашо, прийди до Бога, Він любить тебе», — але я не слухав їх. Я далі пив, приходив додому під ранок, частенько побитий. Дружина влаштовувала скандали. Потім ми переїхали жити в Хуст до батьків моєї жінки. Якийсь час я не пив. Але і тут у мене з'явилися друзі, з якими я знову взявся за старе. Бувало, я тиждень-два не пив, але знову зривався і запивав. Закінчилося тим, що моя жінка подала заяву на розлучення. Але я так і не перемінився, я

ще більше запив. Тижнями падавав із дому. Дружина тоді була вагітна, але ні це, ні заява на розлучення не вплинули на мене. Моє серце стало камінним, я нікого не любив, я дійшов до краю.

Але батьки мої молилися за мене. Мати ночами стояла на колінах і молилася за спасіння моєї душі.

І ось один вечір перемінив все моє життя. Я пережив клінічну смерть. Я побував в аду.

В той день я багато випив з друзями, тому що в мене народилася донька і ми з друзями «відзначали цю подію». Прийшовши під вечір додому, мене, як завжди, з криком і докорами зустріла дружина і її батьки. Моя поведінка була дуже агресивна, я поламав двері, буянив, але потім пішов на другий поверх і приліг. Жінка потім говорила, що я довго щось бурмотів незрозуміле. Не знаю через скільки часу, але раптом я побачив, як біля мене забігали люди: мама, тато, жінка. Вони почали мене трясти, тато почав робити штучне дихання. Пульсу не має, серце не б'ється, тіло починає холонути. Думаю, що вони хочуть від мене, чого

трясуть. Але поступово із здивуванням починаю усвідомлювати: як я можу бачити себе збоку?

Вже було пізно. Моє тіло мертве лежало на постелі, а я йшов в ад. Я потрапляю в темряву. Темрява дуже густа, вона всього мене обгортає, тягне вниз, на дно аду. Я чиню опір, не хочу цього, але всі ті гріхи і все те, що я зробив, тягне мене далі і далі вниз. Не знаю, з якою швидкістю я падав і який час. Але наступив той момент, коли я побачив великий вогонь. Це не був простий вогонь, який ми розпалюємо з гілок у лісі. В ньому було щось страшне, саме полум'я наганяло жах своїм смородом і гидотою. І ось я вже повинен був впасти туди, але чиясь могутня рука, потім я зрозумів, що це була рука Ісуса Христа, пронесла мене прямо над вогнем. Я не бачив того, хто тримав мене за руку, але це була сильна рука мого Спасителя. Все, що я встиг побачити на дні аду, це вогонь і людей, які

були в ньому, вони були розміщені окремими групами у вогні. Я не міг розгледіти цих людей, бачив лише окремі частини тіла, що зникали у вогні.

Потім, не знаю, як я прийшов у свідомість, в тіло. І почав кричати до дружини: «Я в аду, Людо, я в аду!» Я був в страхі, в шоці. І найстрашніше, я вже в тілі зіскакую з постелі на підлогу, іду по килиму і відчуваю, що ноги мої опечені, ноги ніби відходять від адського жару. Я дуже злякався, не міг навіть думати, нічого говорити, перед моїми очима був вогонь. Я дуже довго відходив після цього випадку. Другого дня виходжу на вулицю, а сльози самі наповнюють мої очі, я до кінця не розумію, що відбувається. Єдине, що я усвідомлював, що є Той, хто вмер за мої гріхи,

є Той, хто витягнув мене з дна аду, є Той, який був розп'ятий, воскрес, щоб я мав спасіння і життя вічне — Ісус Христос. Я зрозумів, що я вибрався на правильну дорогу.

Після того, як я пережив клінічну смерть, почав читати Біблію. І на одному з богослужінь в місті Мукачево я прийняв Ісуса Христа як свого особистого Спасителя. Він став центром мого життя. Велика радість і мир прийшли в мою сім'ю! О, чудо! Я більше не п'ю. Жінка зустрічає мене тверезим, не побитим. Радість і злагода в сім'ї. Через півроку і моя дружина прийняла Ісуса Христа своїм Спасителем. І ми разом славимо нашого Господа.

Якщо ти, друже, будеш читати цю розповідь і ти вважаєш себе грішником, якщо ти є наркоманом чи вбивцею — Христос

любить тебе. Можливо, твоє серце кам'яне і жорстоке, таке, як було в мене — Він, Христос, все одно любить тебе. Прийди до Нього, Він простить твої гріхи. Він полюбив і мене ще тоді, коли я валявся під плотом п'яний і брудний. Але Ісус омив, оправдав, очистив кров'ю своєю. Він очистить і тебе від всякого гріха, і твоє ім'я буде записано в Книгу Життя.

Також ви, матері, молитесь за своїх дітей, Господь чує ваші молитви. Молитвами моїх батьків і великою милістю Божою я зараз живий, а не залишився там, в аду. І можу свідкувати про те, що ад є реальність, загробне життя є реальність. Але ключі від аду і смерті — у Господа, і Він забирає у них такі душі, як я.

*Олександр Гакавий,
м. Хуст (Закарпаття)*

Як часто українці відвідують церкву?

Центр «Соціальний моніторинг» та Український науково-дослідний інститут проблем молоді провели соціологічне дослідження. Респонденти повинні були відповісти на запитання: «Як часто ви відвідуєте церкву, не враховуючи шлюбів, хрестин, похорон?» Було опитано 2003 особи, віком від 15 і старші, які репрезентують основні соціально-демографічні категорії населення України. Дані дослідження показали, що один раз на тиждень храм відвідують 11% опитаних, раз на місяць — 8%. Тільки у релігійні свята приходять на службу 28%. Не більше одного разу на рік — 20%. Взагалі не відвідують церкву — 30%. 8% респондентів важко було відповісти на поставлене запитання.

Агенція Релігійної Інформації.

Дерек Принс

Розділ 1
Батьківство Бога

Я бажаю почати не із земного батьківства. Я хочу почати з Батьківства Божого. Батьківство Бога — великий факт, який сягає за межі всесвіту. Існує Батько, яким є Бог. Батько, Який створив усесвіт. Батько, Який залишив відбиток Свого Батьківства в кожнім аспекті всесвіту.

В Посланні до ефесян 3:14-15 Павло молиться однією із найчудовіших молитов. Він каже: «Для того схилию коліна свої перед Отцем, що від Нього має ймення кожен рід на небі й на землі...»

«Кожен рід...» Дивним фактом є те, що будь-яке батьківство у всесвіті після всього веде назад, до Батьківства Бога, і що батьківство вперше появилось не на землі, воно почалося на небесах.

Батьківство почалося у вічності з Богом і в Бозі. Воно не почалося з людською історією. Воно прийшло із вічності. Вічний Бог є Батьком нашого Господа Ісуса Христа, і таким Він зображений в багатьох місцях Біблії. Іван у своїй Євангелії говорить: «На початку було Слово... Воно в Бога було...» Воно було до створення всесвіту. Божественне Слово, вічний Син Божий був з Батьком, Писання каже, що Він був у надрах Батьківських. Це вказує на особисті стосунки між Богом і Сином, які існували там до початку творення. Це є відмінною рисою християнського одкровення. Воно робить християнство несхожим на будь-яку іншу релігію, яку я будь-коли зустрічав в цьому світі. Ця риса відкриває нам щось унікальне і особливе про природу Бога, а саме, що

в Бозі предвічно було батьківство, були взаємостосунки.

Коли на землю прийшов Христос, Його кінцевою метою було привести до Батька тих, які на-вернулися до Нього. Про це говориться в багатьох місцях Священного Писання. В своєму першому посланні (3:18) Петро каже: «Бо й Христос один раз постраждав був за наші гріхи, щоб привести нас до Бога, Праведний за неправедних...»

Для чого вмер Ісус? Щоб привести нас до Бога. Ісус наша дорога. В Івана 14:6 Він Сам прямо сказав: «Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніщо, якщо не через Мене».

Ісус є дорога, тоді як Отець (Батько) — кінцева мета шляху. Скільки разів в нашій християнській вірі і в наших роздумах ми губимо ціль Божу! Ми говоримо так багато про Господа Ісуса Христа як нашого Спасителя, нашого Заступника, нашого Посередника і т.і. Все це прекрасно, але в цьому часто нема Божої цілі. Божа ціль не в тому, щоби ми прийшли тільки до Сина Божого, але щоб через Сина ми прийшли до Отця.

Є щось дуже прекрасне в мові цієї молитви, якою Ісус молився в Івана, розділ 17. Ця молитва починається словом «Отче», і це слово вжите в цій Його молитві шість разів. В ній Ісус говорить про виявлення імені Божого Своім учням. У вірші 6 ми читаємо: «Я ім'я Твоє виявив людям, що Мені Ти із світу їх дав...»

У вірші 11 Він каже: «Святий Отче, — заховай в ім'я Своє їх, яких дав Ти Мені...»

І в кінці Своєї молитви Він знову говорить: «Я ж ім'я Твоє їм об'явив й об'являтиму, щоб любов, що Ти нею Мене полюбив, була в них, і Я в них!»

Що за ім'я, яке Ісус прийшов відкрити Своім учням? Мова йде не про ім'я Єгова, яке євреї знали уже протягом п'ятнадцяти століть. Ім'я, яке Він бажав їм відкрити, було «Отець». Це кінцеве ім'я Бога. Воно розкриває природу Бога, Його вічний характер більше досконало ніж будь-яке інше слово, що існує в людській мові. Кінцевим одкровенням Бога в Новому Завіті є одкровення Бога як Отця, як Батька, і це кінцева ціль Нового Завіту Ісус Христос прийшов на землю, щоб привести нас до Бога. Якщо у нас не буде цього одкровення Бога, у нас буде нестача повноти і довершеності розуміння цілі викуплення. Але коли ми зрозуміємо і ввійдемо в повноту цього одкровення Божого, і придбаємо прямі стосунки з Богом як нашим Батьком, то це збагатить нас тим, чого сьогодні так не вистачає в емоційному досвіді більшості людей у сучасній культурі. А ось що впливає із цього одкровення і цих взаємостосунків: походження, власна гідність і безпека.

Походження є справжньою проблемою для сучасної людини. Доказом цього був фільм, що недавно вийшов під назвою «Коріння». Головне в цій історії —

людина, яка шукає відповідь на питання: звідки я прийшла? А сьогодні це питання є спільним для всього людства. Люди хочуть знати, де їхнє коріння, хто стоїть за ними, в чому полягає їх початок, хто я? Я вважаю, що людина не зможе відповісти на це питання до тих пір, поки не дізнається, хто є її Батьком. З цим будуть згідні як психологія, так і Священне Писання.

Сьогодні людські взаємовідносини між батьками і дітьми настільки спотворені, що це призводить до кризи походження. Відповідь християнства на питання про кризу походження полягає в тому, щоб привести людей до прямих особистих взаємовідносин з Богом Отцем через Ісуса Христа — Його Сина. Людина, яка дійсно знає Бога як свого

Батька, не має ніякої проблеми щодо цього питання. Вона знає, хто вона. Вона знає, що вона — дитина Божа. Її Батько створив усесвіт, її Батько любить її, її Батько турбується про неї.

Це веде нас до другої потреби, яку відкриває нам одкровення Бога Отця. Це потреба в самоповазі. Я зустрічав багато духовних служителів, великою проблемою яких була їхня недостатня оцінка самих себе. Вони оцінювали себе дуже низько — і це коштувало їм багато духовних та емоційних страждань. Іван в першому посланні (3:1) говорить: «Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми були дітьми Божими, і ними ми є».

Коли ми досконало усвідомлюємо, що ми — діти Божі, що Бог любить нас особисто, що Він цікавиться нами, що Він завжди має для нас час, що Він бажає прямого особистого спілкування з нами, то через це ми набуємо власної гідності, самоповаги.

Одного разу я мусив бути присутнім на одному зібранні і вже поспішав по коридору. Одна жінка бігла в протилежному напрямі, і я буквально збив її з ніг. Піднявшись, вона сказала: «Брате Принс, я молилася, щоби Бог дав можливість зустрітися з вами особисто, якщо Він хоче, щоб я мала розмову з вами».

**Подивіть-
ся, яку
любов
дав нам
Отець,
щоб ми
були
дітьми
Божими,
і ними
ми є.**

1 Івана 3:1

«Отже, ми зустрілися, — відповів я, — але у мене багато справ і я можу вам уділити тільки дві хвилини». Вона почала розказувати про свою проблему. Частково вислухавши, я перебив її і сказав, що знаю, яка це проблема, і попросив повторяти слова моєї молитви. В цій молитві вона дякувала Богу за те, що Він є її Батьком і що вона — Його дитя, що Бог любить її, турбується про неї, що вона належить до найкращої сім'ї у всесвіті — сім'ї віруючих у Христа. Потім я попрощався і пішов.

Через місяць я отримав листа від цієї дами, в якому вона писала: «Я просто хотіла вам повідомити, що після зустрічі з вами та молитва повністю змінила моє ставлення до життя. Я вперше дійсно отримала почуття поваги до себе».

Третє, що відкриває нам Біблія через одкровення Бога як Батька — це безпека. За цим всесвітом стоїть не яка-небудь безлика наукова сила, а Отець, Який любить нас.

Одному моему другу якось треба було вночі йти безлюдними, вітряними вулицями одного великого міста. Його огорнуло почуття повної самотності і пригніченості. Він просто зовсім не знав, як він зможе пройти цим містом. Стоячи на розі вулиці, він почав повторювати: «Батьку... Батьку... Батьку...» І при цьому його все більше наповнювало почуття безпеки. Він знав, що хоч навкруг нього було холодно, темно, але він був у всесвіті дитиною Божою; Бог його створив для того, щоб він був Його дитям.

Розділ 2

Батько як священик

Я вже вказував, що мета служіння Ісуса полягає в тому, щоб привести нас до Отця. Ісус — це дорога, а Отець — це мета. Коли пізнається Бог як Батько, то за-

довільняється три характерних для людства потреби, в яких воно має нужду і в наші дні, — потреба походження, потреба в самоповазі і безпеці.

Зараз я маю намір бесідувати про земне батьківство. Оскільки вічний характер і природа Бога є характером і природою Отця-Батька, то звідси випливає, що кожний батько, в деякому розумінні, являє у своїй особі Бога.

Певною мірою ми можемо сказати, що батько — хороший батько — є найбільш богоподібною істотою на землі.

Я згадую час, коли багато їздив від одного зібрання до іншого, з конференції на конференцію, проповідуючи і бесідуючи з великою кількістю людей і спостерігаючи за їх відкритістю і цікавістю. Але в одному місті я почув, як один чоловік сказав: «Спеціаліст — це людина, яка знаходиться поза домом з портфелем в руці», — і це визначення ввійшло в моє серце, мов стріла. Я подумав про себе, що це визначення говорить про мене. Я — людина, яка знаходиться поза домом з портфелем в руці. Кожний вважав мене спеціалістом в моїй справі, але що ж відбувається у мене дома?

І Бог показав мені новий шлях. Насамперед я повинен бути чоловіком і батьком, і тільки після цього можу думати про досягнення в інших справах, бо мати успіхи в іншому і в той же час бути поганим батьком, це в очах Божих — падіння. Я щиро

вірю, що саме так воно і є в нашому житті сьогодні. Чоловіки досягають успіхів у багатьох заняттях: як президенти банків, як гравці в гольф, як письменники, як артисти і навіть, можливо, як християнські служителі, але часто вони не мають успіху як батьки. І я бажаю вам сказати, що якщо ви зазнаєте невдач в ролі батька, то ніякий інший успіх не зможе стати на місці батьківського успіху.

В Першому посланні до коринтян (11:3) Павло говорить про взаємостосунки між Богом і сім'єю: «Хочу ж я, щоб ви знали, що всякому чоловікові голова — Христос, а жінці голова — чоловік, голова ж Христові — Бог».

Христос є головою чоловіка. Чоловік є головою для жінки. Отже, Христос — голова чоловікові, а чоловік — голова своїй жінці, всій своїй сім'ї. Тому, певною мірою, чоловік, батько — представник Христа в своїй сім'ї. Він має таке відношення до сім'ї, яке має Христос до нього.

У зв'язку з цим існувало три головних види служіння, які вічно пов'язані з Господом Ісусом Христом. Христос був Священиком, Пророком, Царем. Як священик батько представляє свою сім'ю перед Богом. Як пророк батько представляє Бога своїй сім'ї. Як цар батько керує своєю сім'єю від імені Бога.

(Далі буде)

Двадцять років тому, коли я ще був маленьким хлопчиком, в одному з нами будинку жили дуже набожні бабусі. Коли ми з друзями робили не дуже добре, вони докоряли нам, говорячи: «Дивіться, не робіть поганих вчинків, а то Бог не візьме вас до Себе на небо». Вони навчали, що коли з'явимося перед Богом, то Він поставить нас перед терезами, де на одну чашу будуть покладені наші добрі вчинки, а на іншу — погані, і в залежності від того, яка чаша переважить, туди Бог нас і відправить: чи в рай, чи в ад. І тоді я щиро в це вірив. Кожного разу, як робив щось погане, до мене приходив страх від того, що на чашу терез з недобрими вчинками я клав ще один, і думав, що потрібно зробити який-небудь хороший вчи-

нок, щоб врівноважити небесні терези. Тільки ставши дорослою людиною і прочитавши Євангелію, я зрозумів, наскільки необгрунтованим був мій дитячий страх, і як серйозно помилялися бабусі, які жили в нашому будинку.

Я знаю, що багато людей в світі думають приблизно таким самим чином, вважаючи, що добрими, хорошими вчинками можна заслужити Божу милість і в кінці кінців потрапити в рай. Я хочу відкрити вам, що колись відкрив сам: Божа милість і прощення не купуються, їх не можна заслужити ніякими хорошими вчинками. Вся справа в тому, що скільки б ми не робили хороших вчинків, їх все одно не висотачить, щоб оправдатися перед Богом хоча б за один проступок.

Апостол Павло так описує це в Посланні до римлян: «... увесь світ винний Богові. Бо жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним...» (Рим. 3:19-20). Ми можемо встановлювати для себе дуже хороші і красиві закони, оточувати себе різними постановами і обов'язками, дотримуватися певних правил і традицій. Але істина полягає в тому, що вони не відкривають нам шлях в небо в Божу присутність, не несуть в собі тієї праведності, яку ми намагаємося з їхньою допомогою досягнути. Але це не означає, що Бог зовсім відвернувся від нас і не хоче ні бачити, ні чути, ні спілкуватися з нами. Просто, Біблія вказує на те, що Бог приймає нас, спасає і оправдує незалежно від того, хороші ми чи ні, багато чи мало добрих справ ми зробили в своєму житті.

Якщо ми думаємо, що Бог приймає нас в залежності від наших справ, то це більше подібне на якусь торгову угоду: ми даємо Йому хороші вчинки, а Він взамін нам (як платню) — оправдання і шлях в небо. Але Біблія говорить стосовно цього так: «Бо заплаता за гріх — смерть...» (Рим. 6:23). Тобто якщо ми підходимо до Бога з такої позиції, то все, що ми заслужили — це смерть, вся платня, яку ми заробили своїми вчинками — це смерть. А далі в Своєму слові Бог говорить, що вічне життя — це дар, те, що дається безкоштовно, що не можна заробити нічим і ніколи за все

своє життя. Цей дар вічного життя і прощення гріхів є проявленням Його безкінечної милості і любові до нас. Нам не потрібно пробувати бути хорошими, щоб Бог міг спасти, Він спасає нас такими, які ми є.

Згадайте, скільки раз в житті ви давали слово, що завтра чи післязавтра, чи через неділю, чи з нового року ви почнете нове життя, але знову і знову у вас нічого не виходило. Я також багато разів говорив собі подібні слова і завжди терпів поразку, але тепер я зрозумів, що тільки Бог може зробити чудові переміни в житті людини. Людина сама не може стати хорошою, не може виправити своїх гріхів і не може заслужити в Бога прощення і отримати спасіння від аду і смерті. Творець, розуміючи такий стан людини, просто проявив Своє милосердя в тому, що замість того, щоб нам самим платити за наші гріхи, цей обов'язок взяв на Себе Ісус, а так як плата за гріх — смерть, то Ісус і вмер за нас, щоб нам спастись. І до цього ми вже нічого не можемо додати, ніяких хороших справ і прекрасних вчинків. «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8,9).

*Костянтин ЧЕРЕЗОВ,
газета «Не хлебом единым»*

Нагороди

Учні Господа нашого Ісуса Христа були свідками Його бесіди з багатим юнаком, якому Ісус назвав ту ціну, яку юнак повинен заплатити, ідучи за Ним. Почувши відповідь, «учні Його зовсім здивувалися». Їх турбувало питання, яке вони задали потім Христу — «Ось ми залишили все та й пішли слідом за Тобою; що ж буде нам?» (Матвія 19:27:29).

Відповідь Ісуса Христа цікавила не тільки учнів, але цікавить багатьох Його послідовників і тепер. Ісус відповів на задане питання, що буде «життя вічне» плюс стократна відплата тому, хто заплатив ціну слідування за Христом. І все ж, ось ми, християни останнього часу, ті, які пішли за Ісусом Христом — «Що ж буде нам?»

В Слові Божому, як ми знаємо, існує велика відмінність між вченням про спасіння гинучих і про нагороду спасеним. Новий Завіт пропонує грішникам спасіння даремно (Еф. 2:8-9), а спасеним дітям Божим за вірну роботу заслужена нагорода (Матвія 10:42, 2Тим. 4:7-8,

1Кор. 9:24-25). Різниця в тому, що дар спасіння отримують вже нині (Ін. 5:24, Луки 7:50), а нагороди будуть отримані в майбутньому, по приході Господа за Церквою (2Тим. 4:8, Матвія 16:27).

В притчі (Матвія 20:1-14), яку Ісус Христос розказав про найманих о третій, шостій, девятій і одинадцятій годинах робітників у виноградник, — плата всіх однакова — це спасіння. «Бо благодаттю ви спасені через віру, і це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8-9). Спасіння отримуємо вірою в діло, звершене Ісусом Христом на Голгофському хресті, а нагороди заслуговують ділами.

В Євангелії від Луки (19:12-24) говориться про роздані міни. Нагороди, відплата за вірність, — десять чи п'ять міст а за невірність того, хто сховав одну міну — покарання. Апостол Павло повчав коринтських християн: «Хіба ви не знаєте, що ті, що біжать на змаганнях, біжать усі, але один одержує нагороду? Біжіть так, щоб одержати». (1Кор. 9:24).

Пророк Ісаїя, який жив в час занепаду і відступлення Ізраїля від Бога, бачачи даремність своєї праці щодо духовного виздоровлення народу, говорив: «Дарма я трудився, на ніщо витрачав силу». Але коли поверталоя натхнення, він з глибокою вірою говорив: «Та мое право у Господа, моя заплата в Бога мого» (Ісаїя 49:4).

Ісус Христос і Його апостоли говорили, що кожний отримає свою нагороду в міру того, наскільки він був вірний виконуючи свої обов'язки, які доручив йому Господь.

Бог нагородить кожного, так, як він використовував дані йому від Бога здібності. Ісус сказав: «Хто приймає пророка в ім'я пророка, одержить нагороду пророка; і хто приймає праведника в ім'я праведника, одержить нагороду праведника. І хто напоїть одного з малих цих тільки кухлем холодної води, в ім'я учня, істинно кажу вам, не втратить нагороди своєї» (Мф. 10:41-42).

В Святому Письмі про нагороди віруючих найбільш ясно розповідається в 1 Кор. 3:8-15. Слова «але кожний дивись, як будеш» чи «так біжіть, щоб отримати» — говорять про те, що я і ти є будівельниками і спортсменами, які збудовують свій власний духовний дім і біжать по арені цього життя в вічний нерукотворний дім. Апостол Петро пише: «І самі, мов живе каміння, будуйте з себе дім духовний, священство святе, щоб приносити жертви духовні, приємні Богові через Ісуса Христа» (2 Петр. 2:5). Христос є наріжним каменем нашої будівлі і кінцевою ціллю нашого бігу. На цьому камені всі християни повинні збудовуватись в духовний дім, щоб потім кожний окремий член церкви міг прийняти духовне священство, щоб приносити Богу духовні жертви — молитви і хвалу Богу, самовідданість, діла лю-

бові, милості та інші християнські подвиги.

«Коли хто будує на цій основі із золота, срібла, дорогоцінного каміння, з дерева, сіна, соломи, — діло кожного буде виявлене, бо день покаже, тому що в огні відкривається, і вогонь випробує діло кожного, яке воно є. У кого діло, яке він творив, устоїть, той отримає нагороду. А в кого діло згорить, той буде мати втрату, але він спасеться, тільки так, ніби через вогонь».

Кожен, народжений згори, чие ім'я записане в Книзі Життя, трудиться не для того, щоб одержати спасіння, але для одержання нагороди. Ап. Павло каже про себе (в 1 Кор. 3:10): «По даній мені благодаті Божій, я, як мудрий будівничий, поклав основу, а інший буде на ній. Але нехай кожен пильнує, як він будує на ній». Перед кожним віруючим лежить вибір: із чого будувати — із золота, срібла, дорогоцінного каміння, тобто із вічного, чи ж із дерева, сіна, соломи — тобто тимчасового. Зрозуміло, що будівничі на будову повинні використати найкращі і найміцніші матеріали, тому що перш ніж прийняти роботу Господь захоче випробувати її. А це випробування

міцності будови буде здійснене через використання вогню. «У кого діло, яке він творив, устоїть, той отримає нагороду. А в кого діло згорить, той буде мати втрату, але він спасеться, тільки так, ніби через вогонь» (1 Кор. 3:14-15).

«Бо день покаже» — це день другого приходу Ісуса Христа. Випробування вогнем покаже роботу будівельників. Діла з дерева, сіна, соломи згорять. Кожен, хто використовує для будування такі матеріали, намагаючись збудувати із себе дім духовний, у вогні випробування побачить, які непотрібні ті засоби, якими він користувався. Перед судом Христовим віруючий зазнає збитків, він втратить нагороди, але не спасіння. Апостол Павло (2 Кор. 5:10) каже: «Бо всім нам належить явитися перед престолом суду Христового, щоб кожен прийняв згідно з тим, що він робив у тілі: чи добре, чи зле». Тут мова йде про суд над ділами віруючого, а не над його гріхами. Гріхи вже викуплені і не згадані більше. Але кожне діло повинно з'явитися перед судом Христовим. Цей суд відбудеться в

час другого приходу Ісуса Христа за Церквою.

Що ж це за діла? Наприклад: батьки мало приділяли часу для виховання своїх дітей в науці Господній — і їх нема в Царстві Небесному. Матихристиянка через сліпу любов до своєї дочки давала поради і та розлучилася зі своїм чоловіком; я не можу дивитися в очі декому, тому що маю до нього почуття неприязні. Або, ніби-то безневинне діло, — слугитель навчив, що молитвою «Отче наш» треба обов'язково молитися на початку і в кінці зібрання, співати псалми тільки стоячи, а вечерю Господню проводити тільки ввечері. В результаті виникає нетерпимість, нерозуміння інших, не бачать рівних собі. Хто навчив їх? Хто посіяв це насіння, яке несе незгоди і нелад у церкві? Хто буде відповідати за це?

Ісус Христос на таке сказав: «Отже, хто порушить одну з найменших цих заповідей і так навчить людей, той буде найменшим у Царстві Небеснім; а хто виконає і навчить, той буде

великим у Царстві Небеснім» (Мт. 5:19)

Коли ми, пройшовши суд Христов, будемо в Царстві Небесному, побачимо когось і спитаємо: — хто це?, — то у відповідь почуємо: — «Найменший» ім'я йому, тому що неправильно навчав і втратив нагороду.

Багато християн не надають великого значення застереженню Святого Писання про небезпеку втратити на суді Христовому нагороди і, хоч і залишаються спасеними, але тільки так, «ніби через вогонь». Результат цього — тілесне, духовно безсиле життя, духовна недбалість, лінь, байдужість і т. і. Новий Завіт каже про серйозну небезпеку такого стану, тому що він накликає на християнина з одного боку — неміч, хвороби і фізичну смерть у теперішній час (1Кор. 11:30), а з другого — втрату нагород на суді Христовому. Друзі, бережіться грішити, щоб фізичне життя не було скорочене і не лишитися нагород від Господа!

(Закінчення буде)

Пильнуйте себе, щоб ви не загубили того, над чим працювали, але щоб прийняли повну нагороду.

2 Ів. 9

Нічого випадкового не буває

Я росла звичайною здоровою дівчинкою, все було добре. Та біда приходить тоді, коли її не чекають. І ось я раптово захворіла. Хвороба виявилась безжалісною, жорстокою та невиліковною. Лікарі довгий час боролися за моє життя. Але, Слава Богу, Він мене знає краще, ніж будь-хто з людей, у Нього пораховані всі волосинки на моїй голові. Через півтора року, як мене паралізувало, я почала писати, хоча до цього не могла навіть ручку тримати в руках.

З того часу почалася моя праця, котра продовжується до сьогоднішнього дня. Головна моя робота — це листування. Листуюся з людьми, які знаходяться в місцях позбавлення волі, з інвалідами.

Інваліди — це така категорія людей, до яких потрібний тонкий підхід, бо вони дуже вразливі душею. І дуже рада, що можу цим людям свідкувати про Христа. Я помітила зі своєї практики, що є дуже велика різниця, коли інваліду розповідає про Бога здорова людина, а коли говорить інвалід... Я знаходжуся прикута до інвалідного крісла майже 10 років, і за цей час мені довелося побувати в багатьох церквах на служінні. І ніде я не бачила людей в колясках. Також і у нашому місті стільки є церков, де прославляють живого Бога, але ніде не видно людей в інвалідних візках. І ось відразу виникає запитання: чому? Хіба в нашому місті або інших містах немає інвалідів? Так, в кожному місті є інваліди, тільки в нашому знаю особисто до 15 чоловік.

Я хочу поділитися своїм досвідом. Я дуже люблю спілкуватися, і ось, коли почалося моє спілкування з інвалідами нашого міста, то почала розповідати їм про Христа. І з ким я тільки починала розмову, мені говорили одне: «Чому ми знаходимося в такому становищі?»... Але з часом почали слухати, почали задавати запитання, навіть є вже такі, хто бажає вступити у завіт з Господом.

Та весь секрет в тому, що я за цих людей багато молилася, що вони дивилися на моє життя, бачили, як до мене ставилась мої брати та сестри з церкви, і це все їх дуже вражало. Недарма в Біблії в нагорній проповіді Христос говорить: «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прослав-

ляли Отця Вашого, що на небі» (Мт. 5:16). Ось так буває, ми часто не помічаємо, що за нами пильно спостерігають.

Я є головою товариства молодих інвалідів в нашому місті. Наші інваліди дуже люблять спілкуватися. Ми не ділимо їх на категорії. Є серед нас такі, хто не має батьків, а рідні погано ставляться до них, тому вони вимушені просити на базарі. І я є дуже щасливою, коли до мене хтось подзвонить і про щось попросить, і я по мірі можливості можу допомогти. В основному в нас інваліди 1 групи, і завжди, коли в нас відбуваються зустрічі, вони проходять за рахунок самих інвалідів.

Хочу поділитися ще одним свідченням. Довгий час веду листування з однією жінкою середнього віку, вона проживає в будинку інвалідів, в неї немає батьків. Мені завжди приємно розмовляти з нею на біблійні теми. Подобаються її думки. І ось декілька місяців назад в неї був важкий стан, вона мені про нього написала. Господь торкнувся мого серця — і я вирішила їй допомогти, хоча і сама знаходжуся в нелегкому становищі. Хочу додати, що в неї важка хвороба, вона вся покручена. Я вислала їй скромну посилочку, поклала все те, в чому вона мала потребу. І коли я отримала від неї відповідь, то вона дуже дякувала і казала: «Якби ти знала, скільки наснаги ти додала для життя, я бачу, який реальний Господь і як Він відповідає на молитви». І коли я отримала цей лист, то була дуже сильно вражена. Я собі подумала, як було б добре і чудово, коли б кожний, хто має можливість, допоміг тому, кому важко, — чи увагою, чи розмовою, чи матеріально. Тоді багато про Христа говорити не буде потреби, діла самі про себе скажуть, і люди з радістю слухатимуть і запитуватимуть. Я ще багато про що могла б поділитися, але всього за один раз не розповіси. Хочу сказати одне, що я є дуже щаслива, що в мене таке життя...

Коли я ходила своїми ногами, моїм великим бажанням було свідкувати людям про Христа. Але коли я опинилася в такому стані, то довгий час не могла зрозуміти, чому це зі мною сталося? Але з часом я все зрозуміла. І ось нещодавно до мене приїжджали з Києва з української християнської телепрограми і знімали фільм про моє життя і мою роботу. І я знаю, що цим фільмом я зможу мільйонам людей засвідкувати про милість і любов Божу.

Мир, любов і благодать Господа нашого нехай буде постійно з вами!

Наталка Пилипчук,
281900, Хмельницька обл.,
м. К.-Подільський,
вул. Огіснка, 71, кв.2

НОВОАПОСТОЛЬСЬКА ЦЕРКВА

Знайомлячи читачів із лжевченнями останнього часу, публікуємо основні вчення новоапостольської церкви.

«Постане багато фальшивих пророків, — і зведуть багатьох» (Мат. 24:11).

«Але деякі є, що вас непокоять, і хочуть перевернути Христову Євангелію. Але якби й ми або ангол із неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили, — нехай буде проклятий!» (Галатам 1-7:8).

1. Новоапостольська церква — це церковна організація, яка претендує на абсолютизм, згідно якого Бог пропонує людям спасіння лише через цю церкву і апостолів, які служать в ній. В статті 4 догмати віри новоапостольської церкви говориться: «Я вірую, що Господь Ісус Христос до Свого другого приходу керує Своєю Церквою через живих апостолів, що Він послав і ще посилає Своїх апостолів з дорученням навчати, Його іменем прощати гріхи і хрестити водою і Духом Святим».

2. Ми не знаходимо в Біблії підтвердження тому, що Ісус Христос помер за яку-небудь церкву або організацію. Цей шлях є небіблійний. В новоапостольській церкві Біблія не вважається актуальним

Божим Словом до людей. Новоапостольська церква навчає, що історичні розділи Біблії розповідають про події в минулому. Одне лише читання Біблії спасінню не сприяє. Відкидається той факт, що слова Господа нашого Ісуса Христа і Його апостолів є відкриттям Божим, через яке людина може бути спасена. Сам Ісус Христос вказує на незмінне значення Своїх слів: «Слова, що їх я говорив вам, то дух і життя» (Ів. 6-63).

3. В проповідях і духовних виданнях новоапостольської церкви постійно підкреслюється значення нових апостолів і церкви як «Божого промислу». Це твердження підкріплюється часто наївними та спотвореними біблійними виразами, які вирвані із контексту. Викупна жертва Ісуса Христа не проповідується, тому що це робить нових апостолів не потрібними. Це прямо протирічить біблійному вченню (Рим. 10:9, Ів. 3:16, Ів. 5:24).

Основною темою проповідей є претензія новоапостольської церкви на абсолютизм, другий прихід Господа і значення головного апостола, а також окружних апостолів як заступників Ісуса Христа. Ро-

зп'ятий, воскреслий і живий Господь Ісус в богослужінні не проповідується.

Таїнства церкви

Новоапостольська церква має три таїнства:

1. Хрещення. Під хрещенням розуміють кроплення водою маленьких дітей, яке звершують апостоли і священнослужителі. При прийнятті нових членів визнається хрещення, звершене в інших церквах.

2. Запечатання. Це прийняття Святого Духа через рукоположення нового апостола, що за вченням апостольської церкви рівнозначне відродженню. Умовою стати дитиною Божою є віра в нових апостолів, і це робиться лише через рукопокладання живого апостола. Діти членів новоапостольської церкви «запечатуються» вже в маленькому віці.

Згідно Писання (Дії 10:44) ми розуміємо, що Дух Святий — це Бог, і люди Ним не можуть керувати і розпоряджатися. Ні одна людина не може Його дати. В Новому Заповіті ніде не сказано, що хрестити Святим Духом може людина, це робить лише Господь. Він один дає нам спасіння (2 Кор. 1:21,22).

3. Вечеря Господня. В новоапостольській церкві Вечеря Господня проводиться кожної неділі. Беруть участь в ній всі члени церкви і їх діти. Новоапостольська церква відзначає вечерю Господню без вина і чаші, що відверто не відповідає Слову Божому (1 Кор. 10:16). На вечері роздаються облатки з трьома червоними крапками, які замінюють вино.

Колись язичники поклонялися литим або вирізьбленим ідолам. Сьогодні диявол змушує людей поклонятися осучасненим ідолам у формі різних лжевчень.

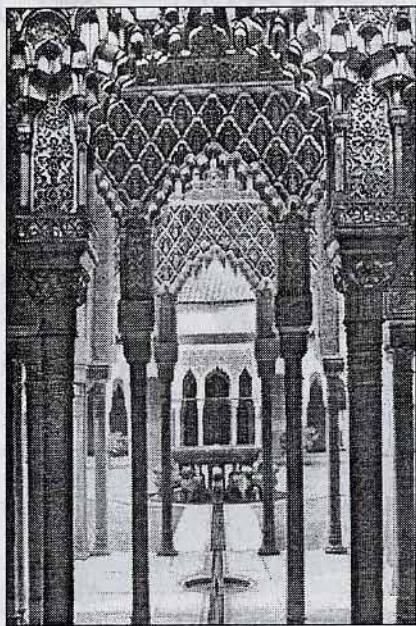
Але суть залишається та ж сама — відхід від істинного Бога.

Богослужіння для померлих

До окультних обрядів новоапостольської церкви відносяться богослужіння для померлих, які проводяться три рази на рік. На цих богослужіннях моляться за померлих і за їх спасіння після смерті. Спасенні таким чином душі отримують через медіумів — двох вибраних посадових служителів — хрещення, запечатання і вечерю. Оголошуються сні членів, які підтверджують звершення цих ритуалів. Завдання головного апостола полягає в зміцненні єдності апостолів і посилення його зовнішнього впливу. Навідуючи різні апостольські округи, він проповідує у так званих

святкових богослужіннях, під час яких його супроводжують хвалою. Це апогеї новоапостольського церковного року.

Апостоли

Серед приблизно 175 апостолів, які служать по всьому світі, в новоапостольській церкві є невелика група, яка називає себе окржними апостолами. Таких груп в теперішній час біля двадцяти, і вони в своїх округах у всіх питаннях, які торкаються віри і організації церкви, користуються найвищим авторитетом. Інші апостоли і посадові служителі їм підкоряються. Окржні апостоли вважають себе заступниками Ісуса Христа. Їх слову надається велике значення, навіть більше, ніж слову Божому в Священному Писанні.

Посадові служителі

Співпрацівниками окржного апостола є посадові служителі. Існує чітка ієрархія і вона виглядає таким чином: АПОСТОЛ, ЄПИСКОП, ПРЕСВІТЕР округу, ЄВАНГЕЛІСТ округу, ПАСТОР, ЄВАНГЕЛІСТ, СВЯЩЕНИК, ДИЯКОН, ДЯЧОК.

Посадові служителі наділені дуже обмеженими повноваженнями і знаходяться під постійним контролем з боку вищепоставленого служителя.

Громади

Новоапостольська церква не має самостійності, і в усіх духовних і організаційних питаннях життя громада в кінцевому рахунку підкоряється окржному апостолу. Дисципліноване і точне виконання вказівок посадових служителів визначає життя громади. Велике значення надається зовнішності членів — скромна одежа і чорний костюм для служителів обов'язкові.

Проповідь

Школи для проповідників чи біблійних курсів в новоапостольській церкві немає. Проповіді пишуться за конспектом, який складається головним апостолом або окржними апостолами. Цього конспекту повинен дотримуватися посадовий служитель-проповідник, щоб уникнути відхилення від цього вчення.

Посередник між Богом і людьми

Згідно вчення новоапостольської церкви Ісус Христос не є посередником між Богом і людьми.

На це місце претендують нові апостоли, які проголошують: «Спасіння тільки через нас!»

Яке ж завдання мають апостоли в новоапостольській церкві?

Вони є найближчими помічниками головного апостола церкви. Вони займають службові пости, які дарують Дух, разом з головним апостолом складають союз, який за дорученням Христа пропонує людям спасіння, а віруючим допомагає придбати вічне життя у Христі. Для цієї цілі вони вибираються, наділяються всім необхідним і посилаються до людей.

Біблія не підтверджує заяву нових апостолів про те, що вони є посередниками між Богом і людьми, і що саме вони сприяють надбанню вічного життя. В 1-му посланні ап. Павла до Тимофія 2:5 читаємо: «Один Бог, і один посередник між Богом та людьми, — людина Ісус Христос».

Умовою прийому в новоапостольську церкву є віра в нових апостолів, яку кожен вступаючий повинен засвідчити відкрито. До покаяння і до навернення ніхто не закликає. Викупна жертва Ісуса Христа на Голгофі та прийняття Його як особистого Спасителя в богослужіннях не проповідується і не має значення для членства. В 320 запитаннях і відповідях новоапостольського віровчення, так, як і в проповідях, немає слів про те, що людині для спасіння необхідно покаяння, навернення до Ісуса Христа; мова лише йде про значення новоапостольської організації і нових апостолів. Прийом в новоапостольську церкву проводиться на основі відкритої заяви вступаючого про визнання новоапостольсь-

кого віровчення богонатхненним і бажання погоджувати з цим віровченням своє життя.

Виникнення новоапостольської церкви

Новоапостольська церква відділилась від католицької апостольської церкви в 30-і роки 19-го століття в Англії. В різних районах Шотландії і Англії з'явилися в той час групи людей, які чекали кінця світу і другої п'ятидесятниці. Цей рух швидко ріс і набував все більш фантастичного характеру. Спочатку в Англії, а пізніше в Німеччині і в інших країнах почали утворюватись громади. В 1835 році в Англії дванадцять чоловіків були оголошені апостолами. З цього моменту цей рух отримав назву католицько-апостольської церкви. Після того, як декілька апостолів померло, а інші не були готові поповнити число дванадцять, в Німеччині і Голандії стали хвилюватися за продовження існування католицько-апостольських громад. Тому на континенті були призначені апостоли, які англійськими апостолами визнані не були. На цій підставі почалась криза, в результаті якої утворилась новоапостольська церква. Цю назву вона носить з 1907 року.

В Біблії немає основи для догм новоапостольської церкви. Нові апостоли проповідують не розп'ятого і воскреслого Ісуса Христа і спасіння через Нього, а власну значимість в ділі спасіння людей. Слово Боже застерігає нас від лже-апостолів: «Такі бо фальшиві апостоли, лукаві робітники, що підроблюються на Христових апостолів» (2 Кор. 11:13).

**Матеріал підготував
Б. Степанюк.**

Чи реальні прокляття?

Древня практика виголошувати прокляття не померла. За останні роки все більше людей розповідали мені, що вони є прокляті. Вони дійсно вірять у силу злих слів, а як доказ, вказують на хвороби і трагічні випадки в особистому житті і житті членів своїх сімей. Переважно ці нещасні звертаються за порадою, як звільнитись від прокляття, або просять зняти його з них.

Слово «прокляття» тлумачиться як «прохання до Бога чи богів послати нещастя чи причинити шкоду якійсь людині або предметові». Деякі люди впевнені, що страждають саме через прокляття. Тому вони живуть у страхі, бачачи чийсь гнів у кожній невдачі.

Для більшості американців поняття про прокляття або закляття пов'язане з середньовічним марновірством. У цьому «освіченому» віці більшість людей і думки не допускає, що хтось може поблагословити людину або ж злими словами навести на неї прокляття. Тим не менше, навіть у нашому розвинутому суспільстві ця практика не застаріла. У минулому році було продано 328 тис. примірників книги «Підручник про надприродні сили», в якому подаються інструкції до заклинань і рецепти чар-зілля. Згідно Каліфорнійського товарного агентства ця книга продається по 20 тис. примірників щомісяця, і вже не один рік. Безсумнівно, багато з нас насправді вірять в реальність проклять і заклать.

Результати проклять

Одна сім'я з Середнього Заходу конфліктувала з сусідом. Він виголосив на них прокляття, сказавши, щоб їх дім згорів дотла, машина розбилась в автокатастрофі, а в сім'ї сталися дві несподівані смерті. Не пройшло і двох місяців, як усе це збулось. Поза цим вони пережили ще декілька мінітрагедій і хвороб, надто багато і досить часто, щоб приймати їх як випадковість. Сусід довів, що ні в одній з пригод фізично не був присутній, хоча не приховував, що біди є результатом його проклять; і привселюдно говорив про це. Найголовніше те, що він юридично не

міг бути притягненим до відповідальності, і ніколи не звинувачувався в криміналі щодо проблем цієї сім'ї.

Одну молоду леді з Каліфорнії прокляв чаклун. Через це вона потрапила в тяжкий стан, їй з'являлись чудовиська і демони. Під час перебування в лікарні у жінки почалися випадки ядухи, що не підлягають поясненню, задишка і болі в животі. Лікарі передбачали, що у хворої симптоми отруєння. Пацієнтка пройшла ретельне обстеження, але отрути в крові не було, медпрацівники нічого незвичайного не виявили. Опісля в неї почались галюцинації і леді забрали в психіатричну лікарню, де досить швидко і померла.

Практики гаїтського вуду заявляють, що, використовуючи заклинання, молитви, прокляття і ляльки вуду, здатні на відстані багатьох миль нанести людям збитки, викликати хворобу, розумовий розлад чи навіть смерть.

Найбільше прокляття

Перше в історії людства прокляття було промовлене самим Богом, і ми всі ще живемо під його впливом. Про це написано в Біблії (Буття 3). Навчена змієм, Єва у непослузі Господу покуштувала плід з дерева пізнання добра і зла, Адам зробив те ж. Вони не покаялись, але ховались від Божої присутності, і Господь від них відвернувся (Буття 3:3-19).

Фактично, цей уривок перераховує декілька проклять.

**Багато людей
радіють тому
фактові, що
благословіння
мають силу,
але досить
скептично
ставляться до
розмов про
прокляття, які
в їхній уяві
пов'язані із
марновірством
середньовіччя.
Така думка не
має під собою
основи...
Протилеж-
ністю теплу
є холод, і вони
реальні. Про-
тилежністю
добру є зло, і
вони реальні.
Таким чином,
як реальні бла-
гословення,
так же реальні
і прокляття...**

Дерек Принс

Перше було промовлене на змія. Він єдиний серед звірів був проклятий і приречений повзати на череві в поросі земному (очевидно, спочатку гад мав кінцівки).

Сатана, будучи проклятим, став вічним ворогом насінню жінки — народженому від Діви Марії Господу Ісусу. Диявол жалив Його в п'яту (можливо, це розп'яття), Христос же поразив його в голову. Це сталося, коли Ісус, проголосивши Свою вічну перемогу над сатаною і силами темряви, воскрес із мертвих.

Бог також прокляв жінку. Народжуючи дітей, вона повинна переживати муки і біль, і, крім того, жити в залежності від чоловіка.

Проклята земля більше не приносить рясний урожай; вона заростає колочками і зіллям, і, щоб її обробити, потрібно багато зусиль. Тому люди повинні харчуватись не лише плодами, але і злаковими (трав'яни-ми) рослинами. (Напевно, раніше людина мала достатньо їжі навіть не працюючи на землі).

Останнім було прокляття на чоловіка. Бог присудив йому жити в скорботі, трудитися в поті лица і в кінці кінців померти: людина повинна повернутися в порох, з якого взята.

Кожний елемент прокляття виповнився в точності. У Посланні до римлян ми читаємо: «Знаємо, що все творіння разом зітхає і мучиться донині» (Рим. 8:22). Це прокляття втратить свою силу лише тоді, коли сатана буде кинутий до пекла, а Божий народ увійде в Його (Бога) вічне Царство; і там «жодного прокляття більше не буде. І буде в ньому престол Бога і Агнца, а раби Його будуть служити Йому...» (Об. 22:3).

Валаам і прокляття

Старозавітна історія з Валаамом проливає світло на те, чим в дійсності є прокляття. Моавський цар Балак найняв собі про-

рока Валаама, щоб той прокляв ізраїльтян. Останній, хоча не був праведником, все ж знав дещо про Бога Ізраїля. Господь повелів йому (Валааму): «Не підеш ти з ними, не проклянеш того народу, бо благословенний він!» (Числа 22:12).

Не дивлячись на Боже повеління, пророк погодився йти в моавську землю, хоча і попередив Балака, що може говорити лише почуте від Бога (Числа 23:8). Замість того, щоб проклясти ізраїльтян, Валаам повинен був їх благословити.

Бачачи, що навіть за гроші не отримає бажаного, Балак прийшов у гнів (Числа 3:11).

І тим не менше замість проклять були промовлені благословення. Валаам не зміг проклясти Божий народ. Він сказав моавському царю: «Бо нема ворожби поміж Яковом, і чарів нема між Ізраїлем, — тепер буде сказане Якову та Ізраїлеві, що Бог учинив» (Числа 23:23).

Правда про прокляття

Ці біблійні приклади відкривають дещо важливе про природу проклять. По-перше, з Божого Слова ми дізнаємось, що злі промовляння виконалися в точ-

ності, і не раз. Отож, прокляття — це не просто висловлення зневаги чи злого побажання, а реальна, та, що приносить погані наслідки, сила. Що і трапилось з Адамом, Каїном, Рувимом.

По-друге, велике значення

має те, що прокляття не може бути промовлене на праведного. Цю істину Бог підтверджує в завіті з Авраамом: «І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляню. І благословляться в тобі всі племена землі!» (Буття 12:3).

Якщо прокляття розглядати як проголошення Божого гніву, то воно не впливає на дітей Божих, — у нас є обіцянка: «...бо Бог не призначив нас на гнів, а щоб ми одержали спасіння через нашого Господа Ісуса Христа...» (1Сол. 5:9). Безбожники ж не

здатні самостійно втекти чи хоча б розпізнати гнів Господній. Фактично, вони є об'єктом Божого покарання (Ів. 3:36).

З іншого боку, якщо прокляття промовляє окультист, то воно за природою демонічне і з Божим гнівом нічого спільного не має. За такими словами стоїть диявольська сила. Тим більше для християн, сповнених Святим Духом і наділених від Нього владою і могутністю, — це не загроза.

Сатана бажає, щоб люди жили в паралізуючому страху, тому залякує їх чаклунством. Я зустрічав таких, які через просту загрозу прокляття в жасі покидали свої будинки. Часто достатньо тільки навіювання, щоб злі слова виконалися.

На противагу дияволу, Бог обіцяє нас оберігати. Він не хоче, щоб Його діти боялися. Біблія говорить: «Бо не дав нам Бог духа страху, а сили, любові

і здорового розуму» (2 Тим. 1:7).

Якщо ви, віруючий, живете у страху від злого прокляття, знайте — вам необхідно звільнитися. Святе Письмо говорить: «Діти, ви від Бога, і ви перемогли їх, бо Той, Хто у вас, більший за того, хто у світі» (1 Ів. 4:4).

Сила Святого Духа доступна кожному християнину. «Проти-станьте дияволіві, і він утече від вас. Наблизьтесь до Бога, і наблизиться до вас» (Як. 4:7-8) — це Його обіцянка.

Якщо ж ви невіруючий і страждаєте від проклять, — вам необхідне Боже спасіння. Зверніться до Христа, довіряючи Йому всім серцем, і Він стане вашим Спасителем. Господь Ісус — Єдиний, Хто може звільнити від влади темряви і привести вас до Царства Світла (Кол. 1:13).

Лестер САМРАЛ

Життя та смерть дав Я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя...

(Повторення Закону 30:19).

Слова «благословляти» та «благословення» зустрічаються у Біблії близько 460 разів.

Слово «прокляття» у різних формах згадується близько 230 разів.

Як звільнитися від

ПРОКЛЯТТЯ?

Дерек ПРИНС
(уривок із книги «Благословення або прокляття»)

Існує одна і тільки одна основа для будь-якого здійснення Божої милості: обмін на хресті. Цей обмін можна звести до таких 8 головних складових:

1. Ісус був **ЗАСУДЖЕНИЙ**, щоб ми були **ПРОЩЕНІ**.
2. Ісус був **ЗРАНЕНИЙ**, щоб ми **ЗЦІЛИЛИСЯ**.
3. Ісус взяв на Себе **ГРІХ** на-

шої **ГРІХОВНОСТІ**, щоб ми могли стати **ПРАВЕДНИМИ** Його **ПРАВЕДНІСТЮ**.

4. Ісус помер нашою **СМЕРТЮ**, щоб ми могли жити Його **ЖИТТЯМ**.
5. Ісус став **УБОГИМ** нашою **УБОГІСТЮ**, щоб ми могли **ЗБАГАТИТИСЯ** Його **БАГАТСТВОМ**.
6. Ісус витерпів наш **СОРОМ**,

щоб ми могли розділити Його СЛАВУ.

7. Ісус витерпів наше ВІДЧУЖЕННЯ, щоб ми могли отримати Його УСИНОВЛЕННЯ в Бога.

8. Ісус став ПРОКЛЯТТЯМ, щоб ми могли отримати БЛАГОСЛОВЕННЯ.

Розглянуті вище складові обміну на хресті покривають деякі із найбільш важливих потреб людства, але вони не є вичерпними. В дійсності не існує жодної потреби, що виникла в результаті людського бунту, яка б не покривалася тим же самим принципом цього обміну: зло прийшло на Ісуса, щоб нам взаємні ми навчимося застосовувати цей принцип у житті, це вивільнить Божу силу для кожної нашої потреби. Тепер ми повинні ухопитися за цей принцип для задоволення особливої потреби нашого життя: звільнення від прокляття. Павло описує цей глибокий аспект обміну на хресті у листі до галатів 3:13-14:

Христос відкупив нас від прокляття Закону, ставши прокляттям за нас, бо написано: «Проклятий усякий, хто висить на дереві», щоб Авраамове благословення в Ісусі Христі поширилося на поган, щоб обітницю Духа прийняти нам вірою».

Павло говорить про розп'яття на хресті, як про особливий момент, згаданий у законі Мойсея, що записано у Повторенні Закону 21:23, відповідно до якого

кожна людина, страчена через повішення на дереві (дерев'яному предметі), потрапляє під прокляття Боже. Потім він вказує на те, що сталося в результаті — благословення. Не потрібно бути теологом, щоб побачити цю складову обміну на хресті:

Ісус став ПРОКЛЯТТЯМ, щоб ми могли отримати БЛАГОСЛОВЕННЯ.

Прокляття, що лягло на Ісуса, назване як «клятва Закону». Воно включає в себе кожне із проклять, що перераховуються в книзі Повторення Закону 28 (уважно прочитайте цей розділ).

Кожне з цих проклять в усій повноті випало на Ісуса. Таким чином Він відкрив для нас шлях, щоб ми могли придбати повне звільнення і ввійти у відповідне благословення.

Уявіть на хвилину, як виглядав Ісус, коли Він висів на хресті тоді ви зрозумієте повний жах прокляття.

Ісус був відкинутий співвітчизниками, зраджений одним із Своїх учнів і залишений всіма іншими. Він був повішений оголеним між небом та землею. Його тіло терпіло біль від багатьох ран, Його душа була обтяжена виною всього людства. Земля відкинула Його і небеса не слухали Його крику. Сонце відвернуло від Нього своє світло, і темрява покрила Його. Його кров, що принесила життя, капала на запилений кам'янистий ґрунт. І все ж із темряви, перед останнім види-

хом, пролунав останній переможний крик: «Звершилося!»

У грецькому оригіналі стоїть також тільки одне слово. Воно означає: «робити щось повним, завершеним».

Ісус взяв на Себе абсолютно кожний злий наслідок, який прийшов на людство в результаті бунту.

Він витерпів на Собі кожне прокляття за порушення закону. І все це для того, щоб ми могли взамін отримати всяке благословення, що належить Йому за Його слухняність. Така жертва захоплююча за своїм обсягом, але чудова за своєю простотою.

Чи були ви здатні прийняти вірою цю вістку про жертву Ісуса і все, що придбане Ним для вас? Зокрема, якщо ви живете під тінню прокляття, чи побачили ви те, що Ісус на шкоду Собі зробив все необхідне для вашого звільнення?

Якщо так, то з вашого боку необхідно відразу зробити тільки один крок — крок простого і чистого вираження істинної віри.

Це — сказати: «Дякую Тобі!» Зробіть це прямо зараз! Скажіть:

«Дякую Тобі, Господи Ісусе, за все, зроблене Тобою для мене. Я не до кінця розумію, але я вірю і дякую!»

Тепер продовжуйте дякувати Йому своїми власними словами. Чим більше ви дякуватимете Йому, тим більше ви будете вірити в те, що Він зробив для вас. І чим більше ви віритимете, тим більше ви захочете дякувати Йому.

Подяка — це перший шлях до звільнення від прокляття.

*Книгу Деректа ПРИЖСА «Благословення ти прокляття» Ви можете замовити (а також багато інших книг та відеокасет цього автора) за адресою:
290007, Україна, м. Львів, а/с
1152.*

Ольга Чорномаз — християнська поетеса, журналіст.

Працює на Тернопільському державному телебаченні разом з дочкою Іриною Кархут, яка також є християнкою. Готують щомісячну 45-хвилинну телепрограму «Спокоєвіку було Слово». Це біблійна, міжконфесійна передача. У видавництві «Світанкова Зоря» вийшла друга поетична збірка духовної поезії Ольги Чорномаз «Причастя». Пропонуємо декілька поезій з цієї книжки.

* * *

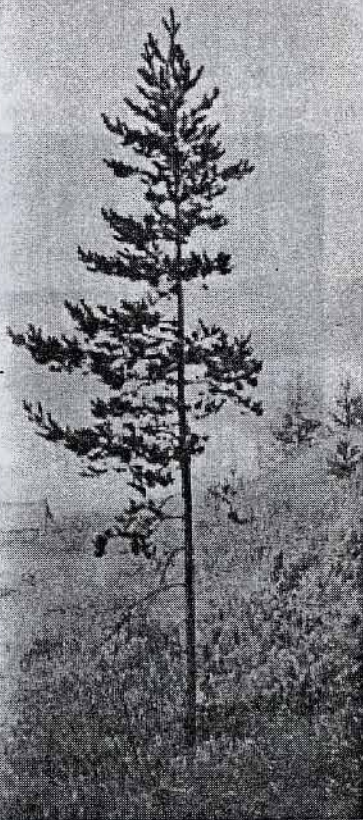
Коли стають Іудами брати —
Тоді нема ні ради, ні поради.
Прости їм, Боже праведний, прости
І захисти мене від тої зради.

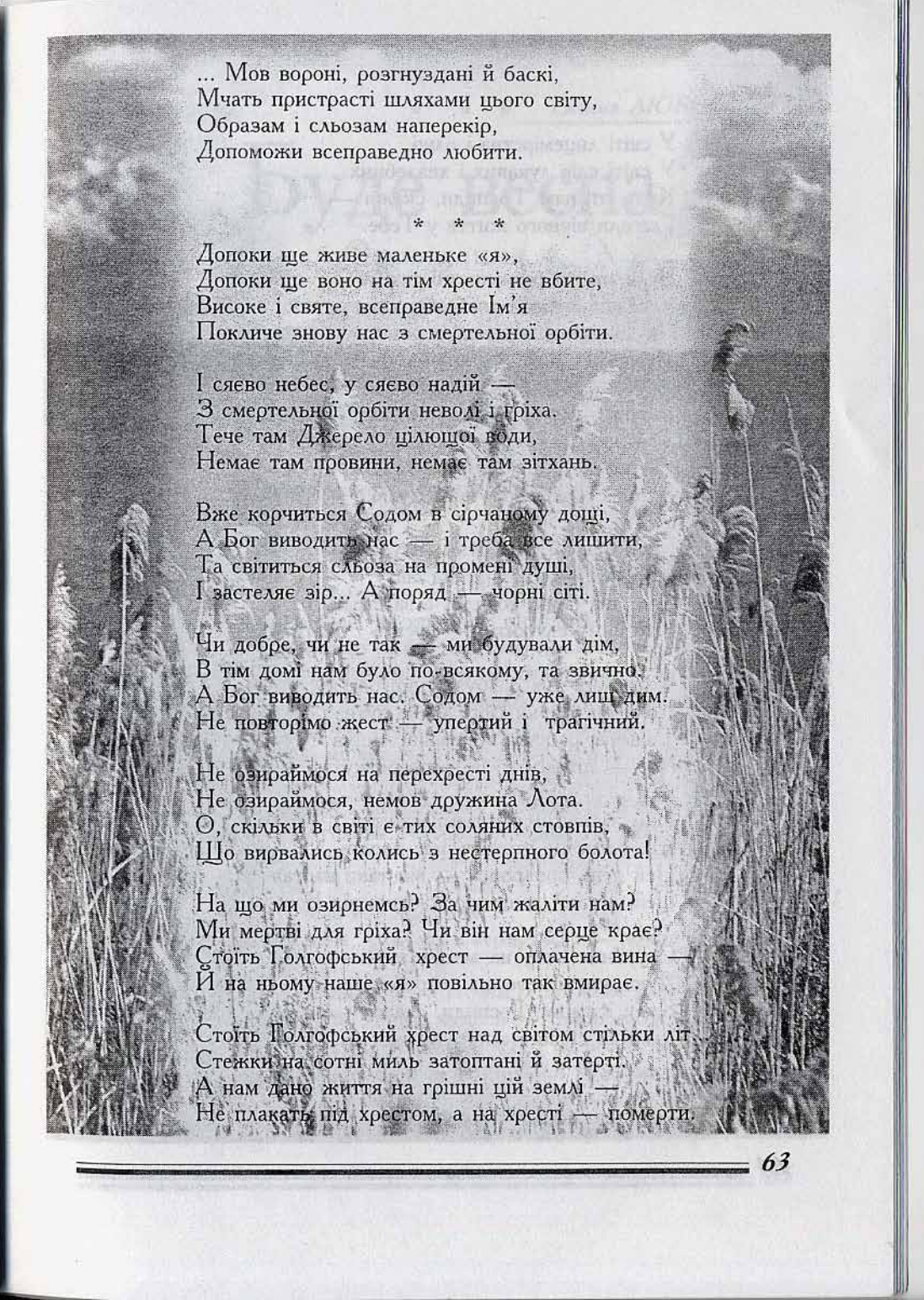
Як важко хрест наруги нам нести!
Чи це земля зривається з орбіти?
Коли стають пилатами брати,
Навчи мене їх праведно любити.

Фальшивий німб людської доброти —
Карикатурний святості відбиток.
Коли стають каяфами брати,
Навчи мене їх праведно любити.

Допивши повну чашу гіркоти,
Душа моя лиш чудом — не убита.
Коли брати — вже ніби й не брати,
Навчи мене їх праведно любити.

Мій Господи предвчний і святий,
Звільни від спогадів важкого гніту.
Як фарисеями стають брати,
Допоможи їх праведно любити.

... Мов вороні, розгнудані й баскі,
Мчать пристрасті шляхами цього світу,
Образам і сльозам наперекір,
Допоможи всеправедно любити.

* * *

Допоки ще живе маленьке «я»,
Допоки ще воно на тім хресті не вбите,
Високе і святе, всеправедне Ім'я
Покличе знову нас з смертельної орбіти.

І сяєво небес, у сяєво надій —
З смертельної орбіти неволі і гріха.
Тече там Джерело цілющої води,
Немає там провини, немає там зітхань.

Вже корчиться Содом в сірчаному дощі,
А Бог виводить нас — і треба все лишити,
Та світиться сльоза на промені душі,
І застеляє зір... А поряд — чорні сіті.

Чи добре, чи не так — ми будували дім,
В тім домі нам було по-всякому, та звично.
А Бог виводить нас. Содом — уже лиш дим.
Не повторімо жест — упертий і трагічний.

Не озираймося на перехресті днів,
Не озираймося, немов дружина Лота.
О, скільки в світі є тих соляних стовпів,
Що вирвались колись з нестерпного болота!

На що ми озираємсь? За чим жаліти нам?
Ми мертві для гріха? Чи він нам серце крає?
Стоїть Голгофський хрест — оплачена вина —
И на ньому наше «я» повільно так вмирає.

Стоїть Голгофський хрест над світом стільки літ.
Стежки на сотні миль затоптані й затерті.
А нам дано життя на грішні цій землі —
Не плакати під хрестом, а на хресті — померти.

* * *

У світі лицемірства і олжі,
У світі слів лукавих і хвалебних
Куди іти нам, Господи, скажи —
Глаголи вічного життя у Тебе.

Були ми всі беззахистні такі ж
У нездійснених звабливих ідеях,
Як Твої учні в перші ті роки,
Під тим палочим сонцем Іудеї.

... Які б невинні маски не вдягав
Той, чю святість в гордоці розп'яли,
Він тільки тьми і розпачу слуга
В тонесенькій золоченій вуалі.

І цей старий, потертий антураж
Його лице ховає ще від світу.
Дає він не за совість, а за страх:
Хто йому служить — мусить і платити.

Коли наш дух розбуджений од сну,
Коли від тільки Бога може чути,
Тоді час рабства в темряві минув:
Ми — діти Божі із гріхів розкуті.

Нам за Ісусом все земне життя
Іти. І вже не втомить нас дорога.
Цей день прозріння — він таки настав,
Цей світлий день народження від Бога.

Служіння Богу на земній межі —
Душі живої неземна потреба,
Куди іти нам, Господи, скажи —
Глаголи вічного життя у Тебе.

м. Тернопіль

Буде весна

Оповідання

Оля з двору не виходить. Стоїть біля хвіртки і прижмуреними від сонячного проміння очима дивиться вздовж вулиці. На дворі ще не весна, ще землю вкривають останні лютневі морози, але в полудень тепліє, і вулиця, відійшовши від холодної ранкової паморозі, блищить під сонцем вибоїнами-калюжками.

— З подвір'я ні кроку!

Оля мовчки киває головою на материн окрик, але погляду свого не відводить від тої залитої сонцем вулиці, вздовж якої на старих чорних вишнях галасують зграї горобців.

— Не надумай піти туди!

Оля знає, куди-то «туди». Вона навіть дивується, як мати відгадує її думки. Олі й справді хочеться туди піти. Там їй сказали, що вона гарно співає. І сама не знає, як так у неї виходить, гарно і... радісно.

Чудову пісню Спас мені дав з небесної висоти.

Такої я ще ніколи не співав, то мелодія любові.

Не знає вона і того, чому їй не можна туди йти, Оля і зараз, дивлячись на вулицю, думає про це.

— А чому Мишкові можна і Тоньці, і ...

— Ти мені поговори!

Мати розвіщує білизну і час від часу поглядає у її бік.

— Забивають дітям голови... - говорить сама до себе. — Уроками ліпше зайнялася б!

— Але я ще учора...

— А сьогодні з голови все вилетіло!

Оля мовчить. Вона знає, коли мати сердиться, — нічого доброго не чекай. А все через вітчима.

Батька свого Оля не пам'ятає, а вітчим... То живе разом з ними, а то, посварившись з матір'ю, зникає кудись — тижнями про нього ніхто нічого не знає. Тоді мати сердиться на всіх і на все, і навіть їй, Олі, забороняє йти у школу. Та школа недільна, й Оля жалкує, що так рідко треба туди ходити. А в цю неділю і зовсім не можна — мати дуже сердита. Напевне, побіжить зараз до своєї подруги, тітки Клави,

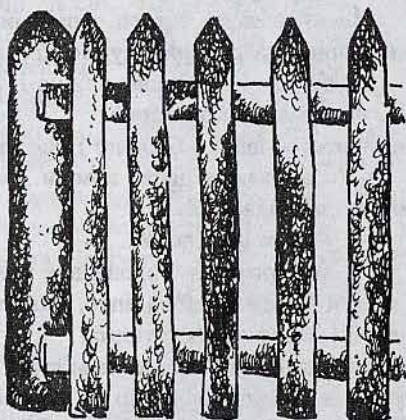
і буде там «виплакувати горе». Тут Оля вже й зовсім не розуміє, чому горе треба виплакувати перед тіткою Клавою? Коли мати починає плакати і жалітись, яка-то вона нещаслива, Олі здається, що тітка Клава, співчутливо похитуючи головою, ховає в очах посміх. Тоді хочеться вхопити матір за руку і силою вивести з хати, пропахлої якимось солодководними парфумами. Але вона мусить тихенько сидіти в куткові на вкритій чимось

волохатим тахті і дивитись на материні сльози, на спину тітки Клави і на дзеркальну палітуру дорогих меблів. В тих меблях Оля бачить все якось зовсім по-іншому. Так, ніби на всю тітчину вітально хтось накинув руду вечірню сутінь, яка весь час гущішає і гущішає. Тоді Олі завжди, навіть коли сонце світить у вікно, в хаті видається все темним і тяжким.

Оля відходить від хвіртки і довго мовчки дивиться, як мати переполіскує білизну у білій ванночці, в якій колись купала її, Олю.

Мал. Володимира СЕРГІЙЧУКА

— А ти сьогодні знову підеш до тітки Клави? — питає раптом.

Те питання, навіть для неї, якимось саме несподівано зривається з язика, і материні руки застигають у повітрі із мокрим Оліним платтячком.

— А як піду, то що?

Оля раптом відчуває, що якась сила береться в ній десь всередині, і той страх перед материною лайкою зникає.

— Тобі Клава не допоможе. Коли ти плачеш, вона сміється!

Оля викрикує ті слова, відчуваючи, як у самої сльози напливають на очі.

Як не дивно, але мати мовчить і не свариться, і не лає її, обзиваючи грубіянкою. Вона сідає збоку на лавці, біля ванночки, і мовчки дивиться собі під ноги.

— Я знаю, — каже зовсім тихо. — Але більше немає до кого йти.

І Олі стає аж якимось незручно, що мати раптом говорить до неї, як до дорослої. Вона не звикла, аби так говорила до неї...

— А так тяжко... — мати все ще дивиться на свої домашні теплі капці, і від її рук на холодному повітрі підіймається вгору блакитна пара.

— А коли тяжко, треба йти до Бога, бо Він усім допомагає, хто приходить до Нього, — вже тихіше говорить матері, не довіряючи такій переміні.

Мати кволо посміхається, і Олі здається, що її посмішка схожа на оте змерзле сонце, що лиш опівдні зігрівається і трошки дарує свого тепла землі.

— Так не буває.

— Чому не буває?! Хіба Мишкова бабця Нюра не збиралась помирати? А Мишко молився за неї, і тепер вона разом з ним ходить... туди...

Мати зводиться з лавки, витирає фартухом змерзлі руки і дивиться кудись поверх голого віття вишняків на ще холодне небо, яке ось-ось пригорнеться до землі першим весняним теплом.

— Ну, йди, — говорить раптом стиха. — Йди вже...

Оля біжить вздовж вулиці, перескакуючи через золоті від сонця калюжі та лякаючи галасливих горобців.

«А вже зовсім по-весняному світить сонце, — думає собі. — Зовсім по-весняному. Буде весна!»

м. Нововолинськ

Чи любиш ти Мене?

Часи настали якісь непевні, нетривкі. Що не день, то дивимось на життя по-новому, з інших позицій. Зникає чіткість принципів, переконань. Можна й розгубитися. На роздоріжжі стоїть нині кожна щира християнська душа. Там сповідують Христа по-американськи, тут по-київськи, а ми по-своєму, як діди й батьки навчили. Кажемо: «За це ми й в таборах сиділи». Зрештою, як писав Григорій Сковорода, «в кожного города свой нрав и права, всяка имеет свой ум голова». То правда. Ось тільки б не промахнутися сподіванням, не змарнувати життя, не втратити спасіння. Тепер, коли так ясно чути ходу Господнього Дня.

Халдеї

Не так давно поцікавився змістом магнітофонних касет, яких запримітив цілу батарею в автомобілі одного брата. — То все халдейські! — засміявся він.

— ???

— Ну, як тобі сказати... — зам'явся брат.

Я зрозумів. І мені стало незатишно. «Халдейські» — значить світські, з модерними піснями. На жаль, це явище вже не поодиноке. Так звана «халдейська» музика зайняла поважне місце в серцях багатьох християн, особливо серед молоді.

Згодом думалось: чому саме халдейські, а не, скажімо, аморейські? Випадковість чи закономірність?

У Месопотамії (південна частина нинішнього Іраку) існувало прославлене Вавилонське царство, яким один із найбільш знаменитих періодів правили халдеї (Набопаласар, Навуходоносор, Валтасар). Це могутня імперія з незліченними багатствами, це висячі сади — одне з чудес світу, врешті, це золотий бовван.

Пригадується легенда про царя Урука (Біблійний Ерек — Буття 10:10) — Гільгамета, відомого героя вавилонського епосу, який поставив собі мету: досягти вічного життя. Але його пошуки не увінчалися успіхом, і Гільгамет зробив висновок: лише прославившись, людина може залишити своє ім'я на скрижалях історії.

Загалом, Вавилон є символом гордості, багатства, непокірності, надії на власні сили («Тож місто збудуймо собі та башту, а вершина її аж до неба...» (Буття 11:4), схиляння перед людиною, її здібностями і можливостями.

Для багатьох ще пам'ятні часи, коли в школах над дітьми віруючих знущалися «однокашники» при потаканні вчителів. А для випускників відкривався один шлях — у «швабристи». Без комсомольського квитка важко було влаштуватися на роботу навіть продавцем у магазин. Минулося... Господь дарував свободу, рівні можливості, інше життя. Чимало християн отримали вищу освіту, стали бізнесменами, «новими українцями», здобува-

ють вчені ступені. І це добре. Гнітить інше. Ті, котрі в дитячі та юнацькі роки пройшли через терни, витерпіли ради Ісуса Христа стільки насмішок, збиткувань, пролили ріки сліз, нині, досягнувши певних успіхів, стали родичатися з світом, перейматися його вавилонським духом, досягати його ж таки «зірок».

Деякі запевняють з гордістю, що дадуть можливість своїм діткам зробити вибір — бути віруючими чи ні. Куди вже далі? Невже Євангеліє наповнилось новим змістом? Невже під кінець другого тисячоліття Христос змінився? Невже древні халдеї з їх світоглядом виявились правими і тепер поведуть нас по шляху спасіння?

І ось: на зібранні співаємо псалми, в покорі схиляємо голови; виходимо з дому молитви, сідаємо в авто і вмикаємо магнітолу: «... И я теперь, порой хлебнув вина, пою про то, какою ниткой шита вся эта жизнь и что ей за цена...»

Але пісні — це лише видима частина айсберга. А що робиться в наших домівках, наших душах? Яка ціна такого служіння? І яку силу має така віра?

Коли сіль втрачає силу

«Ви — сіль землі. Коли сіль ізвітріє, то чим насолити її? Не пригодиться вона вже ні на що, хіба щоб надвір була висипана та потоптана людьми» (Матвія 5:13). Слова, які крають серце навпіл. Хто прислухається, зупи-

ниться на мить, аби зазирнути в душу? Чи відчувається ще присмак солі? Хто вирішив провести своє життя на нейтральній смузі, нехай знає: там — сіль, яка втратила силу.

Не могу забути розмови між двома чоловіками. Згадували християнина, який мав пристрасть до відвідування кінотеатру. «Він завжди сідав зліва в першому ряду, — зневажливо розповідав один з них. — Насуне свого «пітушка» на самі очі, щоб ніхто не впізнав, і блискає по боках...». Сіль, котру топчуть ногами.

Якщо християнин у своєму житті займає тверду позицію, звіряючи свою ходу з волею Божою, то його, як правило, поважають; коли ж двоїться в думках і вчинках, прагнучи і собі відірвати шматок пирога, якого ділить світ, то його завжди зневажають. І не дивно, адже це позиція зради, котра ненависна не тільки Господу, але й посеред всякого народу й вірування. І навпаки, вірність оспівується в легендах, піснях.

На сторінках Святого Писання описано десятки дивовижних прикладів честі, принциповості, вірності. Перед загрозою смерті Шадрах, Мешах і Авед-него, Даниїл, Мордехай залишилися відданими Богу (Даниїла 3:1-28, Ес. 6:1-29). Рехавіти за послух наказам свого батька Єгонадава були помічені і звеличені Господом (Єремії 35:1-18). Та й вся Біблія від перших її сторінок, з часу випробовування Адама і Єви

перед деревом пізнання добра й зла, хіба не є безперервним закликом до вірності Творцю?

Вийти за стан

А поряд з цим то проханням, то вимогою і наказом звучить, перегукуючись з першим, інший заклик: не любити того, що в світі. «До чужого ярма не впрягайтеся з невірними; бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою? Яка згода в Христа з бєлійяром?... Або яка згода поміж Божим храмом та ідолами?... Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, — каже Господь, — і не торкайтеся нечистого, — і Я вас прийму... (2 Кор. 6:14-17).

Авраам із цивілізованого Уру Халдейського (квітуче, багате місто, в якому зводилися будинки, обладнані навіть каналізацією) переселяється до амореїв, про яких вавилоняни відгукувалися лише зневажливо, вважаючи їх дикунами: живуть в наметах, споживають сире м'ясо, не ховають померлих. І тільки після цього Господь звершує над ним Свій величний план.

Мойсей, царедворець фараона, виходить з Єгипту й стає кочівником та пастухом в пустині. І лише тоді його використовує Бог.

Іван Христитель проповідував в пустині. «Тоді до нього виходив Єрусалим, і вся Юдея, і вся Йорданська околиця... (Матвія 3:5). Ісус Христос віддає Себе в жертву поза станом, Єрусалимом.

Це символічно. Очевидно, не відокремившись від світу, не обрізавши свого серця, неможливо спілкуватися з Господом, приймати Його силу й обітницю. «А Мойсей узяв намета, та й нап'яв його поза табором, далеко від табору і назвав його: скинія заповіту. І бувало, — кожен, хто шукав Господа, входив до скинії заповіту, що поза табором...» (Вихід 33:7).

Тому й не дивно, що Ісус Христос вважає благословенням все, що збільшує потяг людини до неба. Хоч воно в значній мірі є прямою протилежністю світським стандартам. Щасливий, хто плаче, хто самотній, засмучений, кого пригнічують, хто втратив надію, хто милосердний, чистий серцем... (Матвія 5:3—11).

На фоні цього насмішкою над Творцем звучать самовпевнені заяви на зразок такої: «Бог створив людину для того, щоб вона взяла від життя все». Не обманюйтеся, відповідає таким Біблія, Бог зневаженим не буває. Що посіє людина, те й пожне.

Тепер, коли значна частина християнства поєдналася зі світом, все частіше можна почути, що Бог зовсім не заважає тому чи іншому віруючому жити «по-людськи», тобто, говорячи більш зрозумілою мовою, бути «своїм» для абсолютної більшості, котра ніколи не знала Гос-

пода. Мовляв, нічого в тому страшного немає. Проте поборникам «халдейського» життя не варто забувати, що Бог не заважав й Адаму та Єві простягнути руку до забороненого плоду і скуштувати його.

Христос повинен відбиватися у нашому житті, як промінь сонця у коштовному камінні.

Створивши людину за образом Своїм і за подобою Своєю, Він дав їй право вибору: виконувати волю Творця чи керуватись своїм «я». З тих пір людина протягом дня десятки разів стає на цьому роздоріжжі: направо підеш — будеш з Господом, наліво — опинишся серед приречених на загибель. І якогось третього, серединного шляху в Святому Писанні не передбачено.

На жаль, існує він у нашому житті. Безбожники з думкою «а

мо', дійсно, в тому космосі щось таке є» і бажанням на всяк випадок застрахуватися впевнено наближаються до обрядової релігії.

Частина віруючих, котра тягнеться до красивого, шикарного життя і не воліє чимось себе обтяжувати, також скочується в цьому напрямку. Зустрічаються вони на третьому міражному шляху. Стирається грань між безбожниками і дітьми Божими. Народжується теплий християнин. «Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані гарячий. Якби-то холодний чи гарячий ти був! А що ти ні теплий, і ні гарячий, ані холодний, то виплюну тебе з Своїх уст...» (Об'явлення 3:15-16).

«Чи любиш ти Мене?» Це непросте і тривожне для Петра запитання, тричі йому адресоване на Тіверіядському озері, змушує задуматись і нас. Після Голгофи майбутні апостоли повертаються до старого заняття — рибальства. І ось: «... чи любиш ти Мене?».

Чи любиш ти Мене більше, ніж свою торгівлю рибою? Чи здатен ти неподільно належати

Мені? Чи хочеш, щоб Я був центром твого життя? Чи бажаєш очистити своє серце від усього, що також претендує в ньому на першість, на Моє місце?

Мені інколи кажуть здивовано та співчутливо: «Як, ти навіть телевізора не дивишся? І того також не робиш? Ага... І не жалкуєш? Як ти можеш так себе обмежувати?».

Що стосується телевізора, то я з ним добре знайомий. Пам'ятається, був період у моєму житті, коли біля телевізора я засинав далеко за північ. І нині щасливий, що Господь звільнив мене від цього злого уподобання.

Чи не жалкую? Чесно кажу, жалкую. Жалкую, що нерідко не можу бути таким, яким хоче бачити мене Ісус. Жалкую до болю, до сліз, до знемоги.

І ще й ще раз згадую із зачудуванням та надією слова апостола Павла: «Тож усе я вважаю за ніщо ради переваги пізнання Христа Ісуса Господа мого, для Якого я відрікся від усього і вважаю все за сміття...» (Фил. 3:8).

м. Ковель

Велике блаженство — усвідомлювати свої гріхи і постійно пам'ятати про них; ніщо так не зиїлює від гріховного нахилу, як постійна згадка про гріхи... Якщо ми будемо про них пам'ятати, то Бог забуде їх...

Іоан Златоуст

Із перлин богослівської думки

Апостол Павло говорить: «Я розп'ятий з Христом...» Він не сам себе розп'яв, і не встановлює того, в якій саме період його духовного зросту відбулося це розп'яття, і не приурочує його до якого-небудь визначного випадку в своєму житті. Ця смерть старого свого «я» не була «саморозп'яттям», і не відбулася ні в Дамаску, ні в Аравії, ні тоді, коли він «був піднятий до третього неба». Смерть апостола Павла наступила в той час, коли вмер на хресті Ісус Христос.

Ми легко це зрозуміємо, якщо згадаємо, що Бог бачить у кожній людині або Адама, або Христа і підтримує єднання з людьми через одного з цих посередників. Зі смертю Адама вмирає і рід людський. Ми всі вмерли в Адамі. Через цю духовну смерть народжений був «старий чоловік» і зайняв престол Божий, воцарився в житті людей. Христос, останній Адам, прийшов, щоб все те, що загинуло в першому Адамі, повернути Богу. Бог смертю перемагає смерть. Христос вмер, і з Ним вмерло грішне людство. Один вмер за всіх; тому вмерли всі.

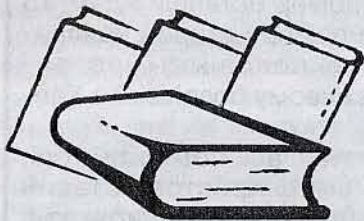
Коли помер останній Адам, то з ним помер і старий чоловік. Старий чоловік у нас посправжньому розп'ятий з Христом.

Я, ти і всі померли тоді, коли вмер Христос. Старий чоловік, старе «я» прибито на хресті в очах Божих, розп'ято з Христом і з Ним же похоронено.

«Чи ви не знаєте, що ми всі, хто хрестився у Христа Ісуса, у смерть Його хрестилися? Отож, ми поховані з Ним хрещенням у смерть...» (Рим. 6:3-4). Досконале милосердя Боже наглядніше всього виявляється в цьому славному і чудесному співрозп'ятті з Ним. Потрібна лише віра з боку людини, щоб вона могла прийняти своїм релігійним досвідом цю чудову очевидність і безсумнівність милості Божої. Впевненість в тім, що ми звільнені від царства плоті і що старий чоловік скинутий з висоти, на котрій він знаходився, засновується на нашому розумінні і сприйнятті факту нашого співрозп'яття з Христом...

Руф ПАКСОН

Конференція Українського Біблійного Товариства

24 вересня 1997 року в м. Києві в молитовному будинку ЄХБ «Дім Євангелії» відбулася 3 Всеукраїнська звітно-виборна конференція Українського Біблійного Товариства.

Біблійне Товариство створене в 1991 році. Очолив його тоді голова Союзу ЄХБ Я. К. Духонченко. Після його смерті, останніх 3 роки, Товариство

очолював Микола Адамович Мельник, голова Всеукраїнського Союзу ХВЕ.

На даний час в Біблійне Товариство входить 9 християнських конфесій, делегати яких були присутні на даній конференції.

З привітальним словом від Об'єднаних Біблійних Товариств Європи, Близького Сходу і Північної Африки виступив Джон Дін. Від Світового Біблійного Товариства був присутній його керівник В. Д. Домашовець. Із звітною доповіддю про роботу Українського Біблійного Товариства за 1995-97 роки виступив М.А. Мельник, а також виконавчий директор УБТ П. Ставнійчук. Про роботу ревізійної комісії проінформував голова комісії М. Жукалюк.

Ціль Товариства — розповсюдження Слова Божого. В ньому є три відділи: перекладу Біблії, друкування Біблії, розповсюдження Біблії.

За 6 років свого існування Біблійне Товариство видало 3 мільйони Біблій, Євангелій і дитячих Біблій на 26 мовах, а також для сліпих. Зараз готується переклад Біблії сучасною українською мовою. Але не вистачає кваліфікованих перекладачів, які б досконало знали грецьку, єврейську й інші мови.

До 2000 року буде видрукований новий переклад Біблії. Новий Заповіт вже переведений і надрукований (як проект). Він був розданий делегатам конференції, спеціалістам для його оцінки, правок та зауважень, після урахування яких наступного року планується випустити його масовим тиражем.

Конференція оцінила роботу Товариства за звітний період оцінкою «добре».

Президентом Біблійного Товариства знову обрано Миколу Адамовича Мельника, В.Г. Домашовець обраний відповідальним за друкування Біблій і редактором «Вісника Біблійного Товариства».

С.Я. Чміль

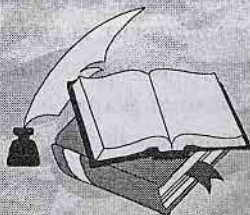
Із перлин богослівської думки

А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, лагідність, добрість, вірність, тихість, здержливість: закону нема на таких! (Гал. 5:22–23).

Плід Духа є не що інше, як повнота якостей Господа нашого Ісуса Христа в їх довершеності. Апостол Павло не говорить про «плоди Духа», як помилково інколи тлумачать ці слова. Насправді плід можна порівняти з гроном винограду, в якому з'єднані, як ягідки, всі дев'ять добродітностей. Однак, часто приходить зустрічати серце, хоч і наповнене любов'ю, але спотворене роздратуванням; у ньому є любов, та відсутнє самовладання. Або ж видніється на обличчі терпіння, але ця добродітність викривлена хвалюю і надмірністю; така людина боїться, аби його терпіння не було недостатньо оціненим, і старається про себе, по можливості, частіше нагадувати. Якщо ж і є на обличчі терпіння, то немає покори. Іноді зустрічаються християни, які володіють не-

похитною міцною вірою, та недостатньо доброзичливі. В них скоріше видно грім з гори Синаю, ніж любов з висоти Голгофи. Проголошуючи Євангеліє, така людина захищає його успішніше, ніж прославляє. Зустрічаються люди, що є втіленням доброти, але та доброта затемнена страхом, безтурботністю і збудженістю. Доброта в її бідному вияві зтиснута тим, що не вистачає миру. Тому дуже шкодить повноті краси і величі подоби Христової відсутність одного із складників Його добродітностей. У духовно досконалому християнінові всі дев'ять доброзичливостей зливаються в таку привабливу і чудову співзвучність, що він є для світу наче живим відображенням самого Христа.

Руф ПАКСОН

«Я зрозумів, що Бог є більше Любов, аніж Суддя»

Пишу до Вас, щоб поділитися спільною радістю, яку ми маємо у Господі нашим Ісусі Христі. Мене звали Микола, мені 17 років. Проживаю у селі Вежиця (Рівненщина). Покаявся і звернувся до Бога 7 липня минулого року, а до цього жив у гріхах, розпусті, як і більшість сучасної молоді. Хоча я ще молодий, але мій шлях до Бога довгий. У селі було лише декілька віруючих людей, до яких всі ставилися з насмішкою, навіть із ненавистю. Слова Божого мої односельчани не приймали досить довго. Про братів і сестер сусіднього Старого Села говорили лише як про «штундів», брехунів, блудників і т.і. Коли вони приїжджали у наше село, щоб проповідувати Добру Новину, то багато віруючих із сусідніх сіл говорили, що це марна справа, бо жителі Вежиці ніколи не будуть віруючими. Але я вірю, що за наше село молилися, і що Господь мав Своїх вибраних і у нашому безбожному селі.

Коли з 7 січня 1995 р. у Вежиці почали проводити регулярні зібрання, то до цього мої односельчани поставились хіто з байдужістю, а хіто і з цікавістю. Вороже настроєні противники євангельської віри з'явилися лише тоді, коли декілька чоловік виявили бажання служити Богові. На початку минулого року у нашому селі почалося духовне пробудження. У числі перших новонавернених був і я. Спочатку я навіть не бажав ходити на зібрання, хоча до євангельської віри ставився позитивно, але згодом Господь призвав мене. Слово, яке було посіяне у моє серце через християнську літературу, вислану мені із місії «Світло на Сході», допомогло мені встояти у вірі. Журнал «Тропинка», який я одержував з 1993 р., показав мені стежку до щастя, до Бога, Який всіляко турбувався про мене. Остаточно звернувся до Бога, став постійно ходити на зібрання, і лише тоді зрозумів, що слухання Слова Божого не може замінити читан-

ня. Хоча і перше, і друге корисне. У мене було багато духовних проблем через мій зіпсований характер, багато помилок, часті пагіння, але Господь ніколи мене не залишав. Він завжди був вірним, Слава Йому! За рік свого життя із Богом я зрозумів, що Бог є більше Любов, аніж Суддя. Тепер у нашому селі, яке цуралося імені Бога, яке ганьбило Його святих, є церква, що нараховує більше трьох десятків віруючих, 13 з яких уже є членами церкви ХВС Старого Села. Я дуже радий і вдячний Богові, що у число перших спасених моїх односельчан увійшли майже усі мої друзі, родичі. Цього року покаялись моя мати і сестра. І я вірю, що у Бога ще є багато людей у нашому селі, яким потрібно розказати про їхнього Господа і Спасителя Ісуса Христа. У мене велике бажання розповісти усім про Спасителя, про щасливе життя із Богом, про чудового Духа, яким є Дух Святий, але для цього

мені не вистачає сил. Я жду того часу, коли буду повнолітнім і увійду в завіт з Господом через водне хрещення. Я жду того часу, коли Бог хрестить мене Святим Духом. Коли я матиму Його, щоб проповідувати словом і життям Його спасіння і вічне життя. Думаю, Ви розумієте моє бажання. Хотів би мати спілкування з Вами через журнал «Благовісник». Думаю, що одержу від нього духовну поживу не лише я, але й мої друзі. Зараз не маю можливості вислати пожертву на журнал, але згодом я постараюся підтримувати Ваш «Благовісник» матеріально. А поки я буду молитися за Вас. Якщо можете, то, будь ласка, молитесь за наше село, за мене. А наш Бог Отець і Господь Ісус Христос нехай благословить Вас рясно на Його ниві.

З повагою і любов'ю у Христі до Вас Микола.

Шановні читачі

У 1 номері журналу «Благовісник» на 4-й сторінці обкладинки був надрукований вірш «Ах, земля...» з підписом «Автор невідомий». Як повідомив редакцію один з читачів, автором цього вірша є Галина Везікова, і він ввійшов у збірку «Время пеня», що вийшла друком у 1992 році в США.

Серед християн часто дискутується питання: «Як потрібно молитися Богу? Якою має бути молитовна поза?» Уже сама постановка цього запитання не цілком відповідає біблійному вченню. В розмові з самарянкою Ісус сказав, що «істинні поклонники будуть поклонятися Отцеві в дусі і істині», тобто особливих правил відносно місця, форми, послідовності дій при молитві не існує. Для багатьох це важко зрозуміти, адже з найдревніших часів і дотепер у більшості релігій склався своєрідний церемоніал молитви. Юдей, наприклад, повинен був молитися у єрусалимському храмі, самаряни — на горі Геразім, мусульманин — п'ять разів у день на спеціальному килимку обличчям в бік Мекки і т. і. Основою ж новозавітньої молитви (яка в той же час пов'язана із старозавітньою) є слова про моління «в дусі і істині». Вони стали головним аргументом для тих християн, хто практикує, в тому числі і на богослужінні, молитву у будь-якій формі: сидячи, на ногах, у русі.

Я зовсім не ставлю під сумнів

те, що Бог чує молитву, яка проголошується у будь-якій формі, лише б вона була від серця, щирою, і не було особистих перешкод для спілкування з Творцем. І в різних ситуаціях виправдана усяка поза під час молитви: чи стоячи з піднятими руками, чи впаши на лице, чи навіть лежачи у ліжку. Та все ж...

Я хотів би розглянути значення молитви на колінах. Адже в наш час свободи і людського розкріпачення така поза сприймається якось «не по-сучасному». В багатьох церквах вона мало практикується. І в той же час має важливе духовне значення.

В Біблії ми читаємо, що перед Богом схиляли коліна Соломон (2 Пар. 6:13), Ездра (Езд. 9:5), Давид

(Пс. 109:24), Даниїл (Дан. 6:10), апостол Павло (Еф. 3:14). Чому ж саме так? З давніх давен стояти «на колінах» вважалося символом приниження, покори, визнанням свого нижчого положення перед кимось. Коліна схиляли перед своїми князями, господарями, царями в знак того, що людина є залежною від них. Ставати на коліна змушували полонених та переможених, стверджуючи тим самим їхню поразку. Поза

На колінах

«Схиляю коліна мої перед... Господом» (Еф. 3:14).

«на колінах» була в деяких випадках знаком ганьби та зневаги: насміхаючись над Ісусом, воїни ставали перед Ним на коліна. Отже, основною суттю схиляння колін є визнання над собою чийогось авторитету чи влади. Саме це визнання і є суттю молитви на колінах. Уже самою цією дією, навіть без слів, людина говорить, що вона визнає над собою владу і авторитет Бога. Багатьом це зробити важко. Дехто вважає за приниження для себе стати на коліна.

У свідченнях колишнього нью-йоркського гангстера Нікі Круза є такий фрагмент. Коли Давид Вількерсон запросив його на зібрання і виявив бажання помолитися за нього, то Нікі демонстративно сидів під час молитви. Він згадує: «Для мене було найбільшим приниженням та ганьбою стати на коліна, тим більше на очах моєї банди, і я міг зробити будь-що, тільки не це. Але раптом я відчув, що чиєсь невидимі сильні руки міцно взяли мене за плечі і кинули на коліна...» Молитву гордого Нікі Круза Господь міг почути лише на колінах...

Коли людина, ще не промовивши жодного слова, стає на коліна, можна сказати, що молитва уже наполовину звершена. Бо в цей момент ламається власне «я», власна гордість, самовпевненість,

пиха та зарозумілість: «Господи, я є ніщо перед Тобою...» Це особливо добре розумів Давид, перед яким, як царем, падали ниць тисячі людей, який добре знав відчуття можновладця, коли перед ним схилялися князі та вельможі. Але коли він сам стояв перд лицем Господнім, там вже не було царя Давида, там був раб Давид: «Коліна мої ослабли від посту...» (Пс. 109:24). Можливо, в тому і був один із секретів Божого благословення для Давида, що він знав своє місце перед своїм Творцем? Даниїл, займаючи високий державний пост, не боявся навіть царської заборони, а «три рази в день схиляв коліна».

А хіба ми стоїмо вище Давида, Даниїла чи апостола Павла? Чи не повинні ми, схиляючись перед Господом, ламаючи свою самовпевненість, визнати над собою Божий авторитет і владу, перед Яким «схилитися кожне коліно на небі, на землі і під землею» (Фил. 2:10). Так, ми маємо право молитися і стоячи, і сидячи, і їдучи в автомобілі, і відпочиваючи в ліжку. Наша молитва не обмежена певними ритуалами. Але іноді, осліплені власною самозначущістю та гордістю, ми не можемо зрозуміти, чому Бог не чує нас. А, можливо, для цього треба просто стати на коліна?

Юрій ВАВРИНЮК

**Можна стати на коліна,
та нелегко поставити на коліна
душу.**

Надто близько до межі Єгипту

«І промовив Господь до Мойсея: «Що ти до Мене кличеш? Говори до синів Ізраїлевих, нехай рушають (ідуть вперед)!» (Вихід 14:15).

День нашого навернення від гріхів до Бога є тільки першим кроком в нашому духовному мандруванні, яке закінчиться не раніше, як ми досягнемо кінцевої мети — досконалості. Ми повинні йти безперервно вперед. Таке було і повеління Боже Ізраїлю, коли він підійшов до Червоного моря. Ізраїль підійшов уже до межі Єгипту, але кінцевою метою Ізраїля була земля обітована — Ханаан, «місце перемоги». Отже, господь наказує «йти вперед та вперед!» Не назад нам треба оглядатися на наше попереднє старе життя, а прямувати все вперед і вперед, зростаючи «в благодаті і в пізнанні нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа». Коли Ізраїль оглядався назад на Єгипет, а це траплялося не одноразово, він згадував залишені там цибулю та часник; і тоді рух Ізраїля вперед зупинявся, і йому приходилося повертатися назад і блукати по пустелі. Коли дружина Лотова «озирнулася позад себе», вона стала соляним стовплом.

Чи йдете ви, віруючий друже, вперед? Коли б ви пороздумували про роки вашого християнського шляху, то скажіть, на скільки великого прогресу ви досягли? Чим ближче будемо ми до Ханаану, тим далі позаду залишиться Єгипет. На жаль, над-

то багато християн стараються визначити, як близько від них Єгипет. Вони наче хочуть вирішити, як близько до прірви можна їм їхати, щоб не впасти в неї. Те ж саме може бути вірним і стосовно нас — нам приходиться зустрічатися і мати справу з людьми світу цього; і коли це буває, не живіть надто близько до невіруючого зовнішнього світу, віддаляйтеся від цього настільки, наскільки можливо.

Сталось, що маленький хлопчик упав спросоння з ліжка. Мати запитала його, як це було. Відповідь хлопчини була простою і дуже правильною. Він сказав: «Мені здається, мамо, що я лежав надто близько до краю ліжка.» Деякі християни майже завжди «падають з ліжка», тому що вони завжди лежать надто близько до краю постелі. Чи можуть люди визнати вас істинними, відокремленими від світу віруючими; чи світ, бачачи ваше духовне життя, не зможе вирізнити вас від неспасених грішників, тому що між вами і ними немає ніякої відмінності. «Бережи себе чистим!» (1 Тим. 5:22).

«Але ти, о Божа людино, утікай від такого, а женися за праведністю, благочестям, вірою, любов'ю, терпелівістю, лагідністю! Змагайся добрим змагом віри, ухопися за вічне життя, до якого й покликаний ти...» (1 Тим. 6:11-12).

(Де Гаан М.Р. «Круг християнського чтєня»)

Із перлин богослівської думки

Своїми великими дарами — Сином і Духом Святим — Бог досконало забезпечив людину можливістю істинного духовного життя. Подвійний дар Божий не був частковим даром; даючи нам Христа, Бог подарував всього Христа; даруючи Духа Святого, Він подарував всього Духа Святого. Він не залишив нас без нічого. Любов не тільки віддавала своє щонайкраще, вона віддавала все. Давши нам Христа, Бог подарував нам Його в усій повноті Його досконалого життя і закінченої справи. Подарувавши Святого Духа, Бог подарував Його, щоб Він жив у нас, наповнював нас і зодягав силою. Подавець цих дарів не скупиться. В прославленому Христі силою Духа Святого Бог віддає нам усе, що має для дару, щоб ми отримали можливість стати духовними. В цьому завершення благодаті, її кульмінаційний пункт.

Бог дав цю можливість, але ти повинен вирішити, чи хочеш стати натхненним, чи ні. Дії Бога стосовно людини приходять до пункту, далі якого

йти не можуть. Бог Сам встановив цю межу, тобто дав людині вільний вибір. Він дає тобі право вибору; ставить перед тобою їжу, але не може змусити тебе їсти; відкриває доступ до повноцінного життя, але не може насильно гнати тебе у відкриті двері; вкладає в Божий банк капітал, який може тебе зробити духовним мільярдером, але не випишує чеки за тебе. Бог зробив Своє, тепер ти повинен робити своє.

Тепер у твоїй руці відповідальність за те, чи сповнишся ти Духом Святим, чи ні. Дух може бути обмеженим у Своїй роботі над тобою, якщо ти відведеш Йому недостатньо місця. Наповнення Духом Святим буде настільки, наскільки ти даси для Нього місця в твоєму серці. Для того, щоб наповнюватись Святим Духом, ти повинен від Широкого серця ревно працювати разом з Богом. Твоя співпраця чітко визначена.

*Руф ПАКСОН
(Матеріали за підписом
Руф Паксон, що вміщені у
цьому номері, узяті з книги
«Життя в дусі»).*

Десята п'ятидесятницька європейська конференція

Короткі нотатки учасника конференції

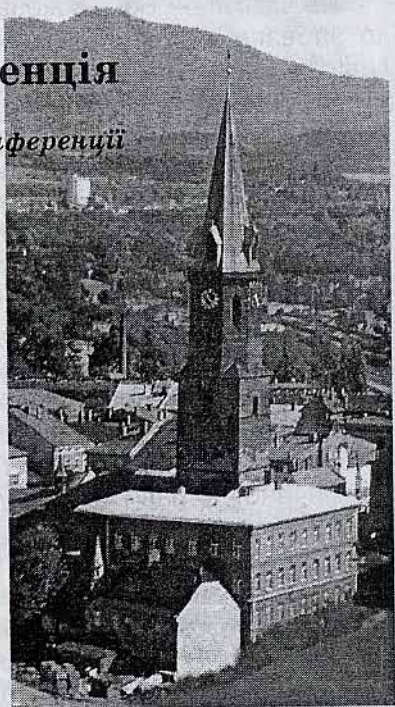
Через кожних три роки, починаючи з 1969 року, проводяться п'ятидесятницькі європейські конференції (скорочено — ПЕК). Дев'ять попередніх пройшли в Західній Європі. Чергова 10-та ПЕК, яка відбулася 23-27 липня вперше проводиться в Східній Європі, в Чеській Республіці, в місті Фрідек-Містек, яке розташоване поблизу кордону з Польщею.

Організаторами цієї конференції були Чеська апостольська церква (єпископ Рудольф Бубік), Словацька апостольська церква (генеральний секретар Йозеф Бренкус) і Польський Союз п'ятидесятників (зельонсвентковців) — голова Союзу Міхал Хідзін.

Перші дві церкви — чеська і словацька — нараховують приблизно 6000 членів, 19 церков в Словаччині і 27 в Чеській Республіці. Польський Союз п'ятидесятників об'єднує 166 церков і нараховує 20000 членів.

Всеукраїнський Союз ХВЄП також отримав офіційне запрошення взяти участь в цій конференції. Таке запрошення було розіслане по обласних об'єднаннях ХВЄП, і в результаті українська делегація на конференції нараховувала 80 делегатів.

Час проведення конференції співпав з трагічними подіями в Чехії і в Польщі, де річки Морава і Одера, вийшовши з берегів після сильних дощів, принесли багато біди в цих країнах. Так, в Чехії загинуло

50 осіб, а в Польщі біля 60 людей стали жертвами небаченої повені. На конференції сестра із Польщі розповідала, що повинь в основному захопила райони, де перед тим побував Папа Римський і де люди падали і цілували на його шляху землю, і вшановували його більше, як Бога. Бог показав свою могутність і ревність.

Не маючи достовірної інформації про стан доріг в Польщі після повені, вирішили їхати через Словаччину і Чехію. Відрізок шляху до кордону через Закарпаття був пройдений з певним напруженням, тому що дорога виявилася в поганому стані, але коли переїхали кордон, Словаччина зустріла нашу делегацію гарними дорогами і мальовничою місцевістю.

Чудові гори Татри, доглянуті садиби, відновлені старовинні замки — все це приємно вражало і показувало, як словаки, оберігаючи своє минуле, будують сьогодення і дбають про майбутнє. Майже 400 км дорогами Словаччини пролетіли непомітно. Чеські прикордонники затратили на нас 15 хвилин часу — і ось ми на території Чеської Республіки, так тепер офіційно звучить назва Чехії після «розлучення» із Словаччиною. Трішки відпочиваємо, розглядаємо на карті подальший маршрут і, випивши чеської кави, рушаємо далі. До Фрідек-Містека добираємося вже поночі. Тут зустрічаємо першу машину поліції, яка стоїть в центрі міста на чергуванні. На наше прохання показати нам приміщення, де буде відбуватися конференція, двоє молодих чехів-поліцейських люб'язно просять їхати за ними. І ось за кілька хвилин ми стоїмо біля великої красивої будівлі на березі річки, яка вже заспокоїлася після повені.

Вранці проходимо реєстрацію, ортримуємо картки учасників конференції і рушаємо в місто Острава, розташоване за 30 км. Там, в

гуртожитку місцевого інституту залізничного транспорту, визначене місце нашого проживання на період конференції. Потрібно відзначити, що організована конференція була дуже добре.

На конференції були делегати із 36 європейських країн. Кожен день конференції розпочинався з молитовного служіння, а потім починалися семінари для пастирів, євангелістів, молодіжних працівників, та семінари для жінок і вчителів дітей. Вечірні служіння завершувалися проповідями відомих служителів — Карла-Акселя Мензоні (Норвегія), Міхала Хідзіка та всесвітньовідомого євангеліста Рейнхарда Бонке. На його заклик до покаяння вийшли багато людей, над якими він звершував молитву, а потім з кожним розмовляли спеціально передбачені для цього наставники.

На конференції зазначалося, що багато людей, які є членами п'ятидесятницьких церков, не є хрещені Святим Духом. В середньому по Європі це складає 80%. Це є серйозна проблема церкви теперішніх днів. Про важливість і необхідність хрещення Святим Духом в своїй проповіді проголошував брат Улонска з Німеччини.

Голова ПЕК Якоб Цопфі із Швейцарії дав можливість виступити з короткими звітами про життя наших церков братам — старшому єпископу Всеукраїнського Союзу ХВЄП М.А. Мельнику і голові Союзу ХВЄП Росії В.М. Мурзі.

Роздумуючи над почутим і побаченим, хочеться сердечно дякувати нашим попередникам-братам, які в тяжкі часи лихоліть пройшли слідами Христа і пронесли знамено євангельського вчення по наших теренах, заклали фундамент здорової євангельської науки в наших церквах. Чого не було зроблено в Європі. Тюремні університети та лісові конференції відсіяли всяку полову, і добірне зерно Слова Божого стало тією поживою, яку споживає не одне покоління наших християн.

Звичайно, ми не можемо переймати і насаджувати в наших церквах західний стиль, де музичний супровід на максимальній гучності глушить слова і, здавалося нам, не сприяє, а, навпаки, заважає зближенню людини з Богом.

Наше братство має чудових працівників-пастирів, євангелістів, проповідників, має гарний пісенний супровід, має благословенних молитвеників. Ми все це маємо, але Господь хоче дати нам щось більше, хоче дати сили Святого Духа для рішучого наступу на твердині гріха. Гріх повинен бути переможеним, гріх повинен бути цілком знищений в наших церквах — і тоді Царство Боже всередині нас відобразиться всіма барвами благодаті через помазання сили згоди.

*Заступник старшого пресвітера церков ХВЄП Львівської області
Богдан Степанюк.*

Правління, комітет старших пресвітерів, працівники канцелярії ВСЦХВЕП висловлюють глибоке співчуття рідним і близьким з приводу смерті вірного служителя Божого МЕЛЬНИКА Адама Вікентійовича, батька голови Союзу М.А. Мельника, який 21 листопада 1997 р. на 94 році життя у м. Портланді (Орігон, США) відійшов у вічність.

А.В. Мельник народився 14 серпня 1905 року у Хмельницькій області. У 1922 році прийняв водне хрещення, був хрещений Духом Святим, ніс служіння благовісника. Він один із подвижників християн віри євангельської в Україні, який боровся за утвердження євангельських істин, відстоював єдність братства, невтомно працював на ниві Божій. Його не могли зламати тюрми та гоніння. Всі, хто знав брата, назавжди збережуть у пам'яті і в серцях його вірність, людяність і непохитність у Божій справі.

Адам Вікентійович виховав 4 дітей, мав 18 внуків, 17 правнуків.

Іван КУШНІРЕНКО

25 жовтня 1997 року на 110 році життя відійшов у вічність ветеран євангельського руху на Волині, один з найстаріших членів Церкви християн віри євангельської на Україні Іван КУШНІРЕНКО.

Народився брат у 1888 році в селі Підріжжя Ковельського повіту що на Волині. Служив у царській армії, пережив революцію 1917-18 років. У 1923 році через проповіді відомих місіонерів Берхгольца та І. Зуб-Золотарьова Іван Кушніренко навернувся до Бога. З того часу він присвятив себе праці євангеліста. Із проповідями простий селянський місіонер пішки не раз пройшов Волинь та її округи. Не раз зазнавав переслідувань та гонінь зі сторони радінської влади.

Брат Іван до самої смерті зберіг вірність Господу і ясність розуму.

Перший випуск диригентів хорового співу для церков ХВЄП Львівщини

(див. 4 сторінку обкладинки)

13 липня 1997 року в церкві ХВЄП м. Львова (вул. Папарівка, 1) відбувся перший випуск диригентів для церков ХВЄП області.

Навчання тривало один рік і проходило на базі львівських церков. Розпочали навчання 25 братів і сестер із 15-ти церков. Викладалися три дисципліни: теорія музики і сольфеджіо, диригування і практична робота з хором.

Урочисте служіння розпочав хор диригентів молитвою «Отче наш» під диригуванням Ластовецької Мирослави Маврикіївни, яка на-

вчала диригентів. Мінялися диригенти, звучали чудові пісні хвали Господеві, а переповнений зал уважно з захопленням слухав благословенний спів.

Випускників привітав і вручив посвідчення диригентів заступник старшого пресвітера церков ХВЄП Львівської області, який є відповідальний за це навчання, брат Богдан Степанюк. Потім служителі звершили молитву за благословення праці диригентів.

З словом привітання звернувся брат Пастушук Георгій Антонович, голова екзаменаційної комісії, який веде підготовку диригентів у Волинському об'єднанні церков ХВЄП.

В заключному слові старший пресвітер церков ХВЄП Львівської області брат Паночко Михайло привітав майбутніх диригентів і побажав їм благословенної праці в своїх церквах.

Відповідальний за навчання диригентів у Львівському об'єднанні церков ХВЄП Степанюк Богдан.

До речі...

24.08.97 у м. Ковелі (Волинська обл.) відбувся черговий випуск групи диригентів (26 чоловік), у якій навчання проводив Г.А. Пастушук.

події хроніка новини

◆ 21-22 червня 1997 року в м. Коростені відбулася 2 молодіжна конференція християн віри євангельської Центрального регіону, в якій взяли участь представники з церков Житомирської, Кіровоградської і Черкаської областей. Перед християнською молоддю із настановчим словом виступили Р. Дубів («Відновлення Божого храму»), О. Кучер («Моє покликання до служіння»), А. Гук («Заохота молоді до праці»). Конференція принесла Божі благословення для всіх присутніх.

◆ 2 липня 1997 року в м. Сумах відбулась позачергова звітно-виборна конференція церков ХВЄП Сумської області, на якій були присутні заступник голови ВСЦХВЄП в Східному регіоні Ф.Г. Папроцький, П.Т. Бондаренко — ст.пресвітер церков ХВЄП Харківської області, В.Д. Фалій — директор газети «Блага Вість» і 19 делегатів від церков ХВЄП. Заступник обласного пресвітера П.Ф. Скарженець повідомив про працю в області за звітний період, а також пастирі місцевих церков області — про стан церков. Після інформації Ф.Г. Папроцького про духовний і моральний стан колишнього старшого пресвітера області П.З. Романського конференція одногласно прийняла рішення про обрання В.З Українця старшим пресвітером церков ХВЄП Сумської області, братів В.В. Ярошенка і С.Є. Реку його заступниками і доручила визначити відповідальних за відділи до затвердження їх на наступній конференції.

◆ 5 липня 1997 року в м. Городоку Хмельницької області відбувся семінар-конференція на тему «Християнська сім'я в світлі Слова Божого», «Жінка-християнка, її положення в Церкві». В ній взяла участь завідуюча жіночим відділом ВСЦХВЄП В.І. Деркач. Після семінару відбулась бесіда, сповнена любові, взаєморозуміння і щирості.

◆ З 14 липня по 19 серпня 1997 року в м. Одесі пройшов семінар «Батьківське серце» при Одеському обласному об'єднанні церков ХВЄП за участю американських місіонерів, пасторів Деріла Сендерса та Пола Стерна із дружиною. На ньому були присутні старші пресвітери із дружинами, завідуючі відділами та працівники канцелярії нашого Союзу. Слова американських та наших братів про близькі та глибокі

взаємовідносини між Богом-Отцем та людиною принесли об-
новлення і нове помазання для всіх присутніх. Семінар до-
поміг ще більше розгорітися вогню пробудження в серцях,

Пастори Деріл Сендерс та Пол Стерн

який виявили го-
товність понести в
різні області нашої
України. Цікаві ек-
скурсії по історич-
них місцях міста ор-
ганізувала обласна
рада церков ХВЄП
Одеської області на
чолі із єпископом
П.В. Сердиченком.

◆ 19-20 липня 1997 року
в м. Мукачеві Закарпатської
області відбулась 3 Мо-
лодіжна конференція ХВЄП з
областей Західного регіону:
Закарпатської, Львівської,
Волинської, Івано-Франків-
ської. Це найбільша за кі-
лькістю учасників конфе-
ренція, на якій кожна область
змогла представити свою про-
граму протягом 1 години.
Після цього відбувся відкри-
тий діалог на тему «Відношен-
ня до шлюбу і підготовка до
сім'ї», а також виклад ма-
теріалу на тему «Освячення». Наступного дня всі присутні
взяли активну участь у богослужінні.

*Керівники молоді Західних
областей*

◆ На початку серпня відбулося ряд семінарів по Ук-
раїні за участю доктора богослов'я Леоніда Якобчука під
керівництвом завідуючої недільними школами та жіночим
відділом В. І. Деркач. З 1 по 3 серпня вони пройшли у м.
Чернівці та в області, 4-8 серпня — у м. Києві, 11-12 серпня
— у м. Сарни Рівненської області. Семінари були організо-
вані для вчителів та інструкторів недільних шкіл, відповідаль-
них за сестринську працю в областях України. На них
піднімалися питання правильного спілкування в сім'ї, в

церкві, роль жінки в сім'ї. Всі присутні пережили рясні Божі благословення.

◆ 2 серпня 1997 року в м.Рівне, в домі молитви церкви ХВЄП «Свята Трійця», відбулося урочисте вручення дипломів випускникам РУБІ, який був відкритий для підготовки вчителів Біблії та служителів. 840 студентів із Волинської, Рівненської, Львівської областей отримали дипломи про успішне закінчення данного закладу. На цій урочистій події були присутні голова ВСЦХВЄП М.А. Мельник, перший заступник голови Союзу, завідуючий відділом біблійної освіти В.С. Прохор, старший пресвітер Рівненської області В.Д. Антонюк, пастор церкви із м. Сакраменто М. Пекун, пастор церкви із м. Лос-Анжелес Дж. Кім. Всього присутніх було біля 1000 чоловік.

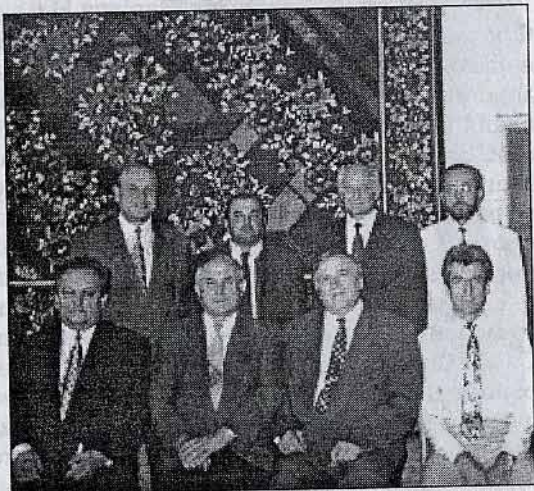
◆ З 4 по 11 серпня в с. Заріччя Надвірнянського р-ну Ів.-Франківської області відбувся молодіжний фестиваль християнської молоді нашого Союзу, на якому були присутні біля 800 делегатів із 14 областей. Із доповіддю на тему «Історія заснування нашого Союзу» виступив голова ВСЦХВЄП М.А. Мельник, а також виступили Є.І. Пилипів («Хвала і поклоніння»), А. Кліновський («Моє місце в Тілі Христовому»), О. Кучер («Християнин в оточуючому світі: ставлення до музики, літератури, спорту, одягу, бізнесу»), Сергій Вітюков. Незважаючи на погіршення погоди, політичні пристрасті навколо проведення цього християнського фестивалю, молодь пережила Божі благословення: декілька десятків чоловік прийняли Ісуса Христа своїм Спасителем, багато отримали хрещення Духом Святим, отримали зцілення. Делегати відзначили добру організацію фестивалю, в чому велика заслуга організаційного комітету (Ю. Веремій, П. Бабін, Л. Іванищук) на чолі з його головою — завідуючим відділом молоді Анатолієм Гуком.

◆ 14-15 серпня 1997 року в м. Києві, в приміщенні канцелярії Київського міського об'єднання, відбувся семінар пасторів та лідерів церков ХВЄП м. Києва на тему «Служіння в Домі Господньому», на який також були запрошені служителі Київського обласного об'єднання. У семінарі взяли участь голова ВСЦХВЄП М.А. Мельник («Сьогоднішній стан церков та впорядкування недокінченого»), пастор Церкви «Сілоам» С.М. Вознюк («Особливості в часі і їх вплив на служителя та служіння у церкві»), пастор церкви «Ковчег» П.В. Кирпач («Служитель у Домі Господньому»), директор місії «З нами Бог» І.В. Агапов

(«Домашня Церква»), пастор церкви «Емануїл» В.В. Вознюк («Молитовне життя церков»). 15 серпня відбувся випуск 16 студентів РУБІ, які протягом 4 років навчалися у Києві. Протягом семінару служителі ревно молилися перед Богом за пробуження у церквах, єдність, взаєморозуміння, навернення гинучих до Господа у м. Києві та в усій Україні.

◆ 20 серпня 1997 року в м. Києві в канцелярії ВСЦХВЕП відбулося засідання Координаційного президіуму Об'єднаного Євразійського Союзу, в якому взяли участь представники Союзів п'ятидесятників України, Білорусії, Латвії, Росії. В зв'язку із смертю координатора ОЕС Ф.К. Марчука, голови Союзу п'ятидесятників Білорусі, члени президіуму обрали М.А. Мельника на це важливе служіння. Також було прийнято рішення про передачу Московського Теологічного Інституту і

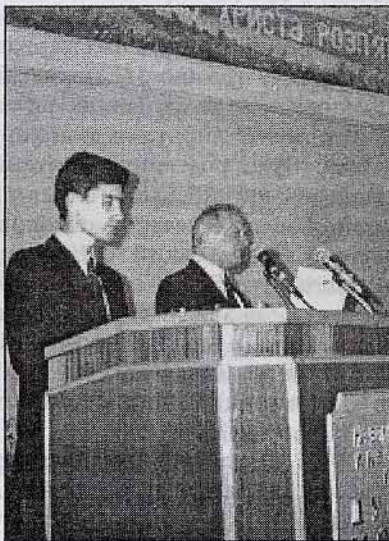
журналу «Примиритель» у юрисдикцію Союзу п'ятидесятників Росії. Президіум ОЕС назначив на 19 травня 1998 року з'їзд ОЕС. Члени президіуму ОЕС довірили Р.І. Біласу, колишньому Президентові ОЕС, представляти наш Союз П'ятидесятників у США та в інших країнах.

◆ 25 серпня 1997 року у приміщенні канцелярії Союзу відбулася зустріч керівників нашого Союзу, Київського міського об'єднання та Союзу Незалежних Харизматичних Церков, на якій було запропоновано Союзу НХЦ ряд питань для вирішення та обговорення на наступних зустрічах: «Основа Церкви Ісуса Христа — Нового Завіту», «Взірець Богослужіння Церкви Ісуса Христа, апостольський приклад, поклоніння Богу і Його прославлення», «Вплив на життя Церкви Христа традицій, культури, звичаїв». Всі присутні одногослосно визнали єдиний авторитет Слова Божого, працю Духа Святого згідно Біблії.

◆ 28 серпня у Волинській області відбулася обласна молодіжна конференція, на якій були присутні близько 700 представників церков області.

◆ 30 серпня в м. Хмельницьку відбулася розширена нарада обласного об'єднання церков ХВЄП Хмельницької області, в якій взяли участь голова ВСЦХВЄП М.А. Мельник, старший пресвітер церков ХВЄП Хмельницької області М.М. Пилип'юк, член обласної Ради, євангеліст з Київської області М. Кукса. На нараді розглядалися питання духовного життя церков і подальшої співпраці церков і правління Союзу. Також пройшов семінар для служителів на тему «Служіння в Домі Господньому». Увечері присутні взяли участь у загальному богослужінні місцевої церкви.

◆ З 1 по 7 вересня з братерським візитом у Києві побував на запрошення правління нашого Союзу Вернер Кнезель, пастор церкви м. Цюріха, (Швейцарія), яка налічує понад 2 тис. членів. Населення міста становить близько 350 тис. чоловік. Протягом цих днів пастор мав зустріч із служителями м. Києва у канцелярії Союзу, побував у богослужіннях у церквах ХВЄП столиці. Секретом успішного росту церкви брат Вернер зміг поділитися на семінарі «Домашня Церква», який проходив у домі молитви церкви «Ковчег» (пастор П.В. Кирпач) 5 і 6 вересня. Крім служителів і лідерів церков м. Києва, на ньому були присутні служителі із різних областей України. Пастор Вернер, спираючись на свій багаторічний досвід роботи в церкві з малими групами, розглядаючи приклади зі Слова Божого, коротко розповів про ціль, благословіння, структуру такої церкви. Всі присутні на семінарі змогли ще раз пережити Божу присутність і керівництво Духа Святого.

◆ 9 вересня відбулося засідання правління нашого Союзу, а 10 вересня — засідання комітету, яке розпочалося Вечерею Господньою. На засіданнях вирішувались питання внутрішнього життя і діяльності церков нашого Союзу. До комітету старших пресвітерів були прийняті В.Д. Антонюк (старший пресвітер Рівненської області), 4 регіональних пресвітери Рівненської області: О. Гринчук, В. Бричка, М. Свірчук, Р. Шкіндер, а також В.З. Українець (старший пресвітер Сумської області), І.В. Якубовський (виконуючий обов'язки старшого пресвітера Криму). Правління прийняло рішення про проведення чергового з'їзду Союзу 20-22 травня 1998 року, про що додатково буде повідомлено у наступних номерах журналу. Також розпочалася підготовка до проведення звітно-виборних конференцій по областях у 1997-1998 роках. Було розглянуто питання про роботу редакцій журналів «Євангельський голос» і «Благовісник» та їхніх редакторів. Після детального обговорення і аналізу діяльності журналу «Євангельський голос» члени правління прийняли рішення звільнити В.Ф. Каплуна з посади редактора за невиконання постанов з'їзду, рішень правління, які приймалися протягом 2-х років щодо напрямку діяльності журналу. При цьому, враховуючи історію журналу, його видавництво залишається у м. Кременці Тернопільської області.

◆ 13 вересня відбулася звітна конференція церков ХВЄП Харківської області, на якій були присутні голова ВСЦХВЄП М.А. Мельник. Присутні подякували за працю обласної Ради, внесли деякі доповнення і благословили на подальшу працю.

◆ 14 вересня в м. Коростені відбулося відкриття Біблійного коледжу. На ньому були присутні перший заступник голови Союзу, директор КБІ В.С. Прохор, єпископ Церков ХВЄП Житомирської області М.М. Камінський, а також гості із Швеції, Норвегії, Америки. 20 студентів були прийняті цього року на перший навчальний рік.

◆ 15 вересня у приміщенні канцелярії ВСЦХВЄП розпочалися тримісячні пасторські курси, на яких близько 30 братів і сестер із різних областей України пройдуть підготовку для служіння Господу і Його Церкві.

◆ У м. Києві розпочато будівництво християнського центру і дому молитви «Філадельфія» (пастор В.С. Прохор), а

також проходить реконструкція дому молитви по вул. Кар'єрна, 44, що передбачає розширення залу до 200 місць.

◆ З 20 вересня по 3 жовтня 1997 р. на запрошення Норвезької місії із дружнім братерським візитом побувала у країнах Скандинавії група братів і сестер з України в кількості 13 чоловік. У Норвегії для них був організований семінар-навчання з участю місцевих пасторів. Група взяла участь у річній конференції Норвезької місії. Перебуваючи у Швеції, українські брати і сестри кожного дня проводили богослужіння по різних церквах, а також ознайомилися із працею «Слов'янської місії» у м. Стокгольмі. Ця поїздка сприяла зміцненню братерських відносин між п'ятидесятниками України і Скандинавії, виробленню нових перспектив співпраці.

◆ З 29 вересня по 4 жовтня 1997 р. в домі молитви церкви ХВС «Ковчег» м. Києва відбувся місіонерський семінар для християн київських церков ХВС з участю братів із Фінляндії Пекка Юленіуса і Йоуко Райала, брата із Швеції Раулі Лехтонена. На семінарі були прочитані лекції на теми: «Біблійна основа місіонерства», «Молитва й місіонерство», «Недосягнуті народи», «Переклад Біблії, християнської літератури, їх роль в місіонерстві», «Середня Азія: євангелізація мусульманських народів», «Праця серед дітей і молоді», «Історія міжнародного місіонерства», «Чи відкривається Китай для місіонерства?» та інші.

◆ 30 вересня 1997 р. відбулося засідання Всеукраїнської Ради церков і релігійних організацій, у якому взяв участь голова ВСЦХВЄП М.А. Мельник. На засіданні обговорювалися питання підготовки та проведення Всеукраїнського християнського форуму «Плід правди сіється творцями миру», який планується провести 17-18 грудня 1997 р. в м. Києві за участю делегатів від 14 конфесій, в тому числі і ВСЦХВЄП.

◆ 3-4 жовтня 1997 р. у м. Мінську відбувся 3-й з'їзд ХВС Білорусі, на якому був обраний новий Голова Союзу - Хомич С.С. Від нашого Союзу був присутній голова ВСЦХВЄП М.А.Мельник.

◆ 5 жовтня 1997 р. у м. Києві відбулося свято закладання першого каменя у будівництві Християнського центру відродження духовності і милосердя «Філадекльфія» (пастор Прохор В.С.).

◆ 10-12 жовтня 1997 р. в м. Харкові відбулася 4 Регіональна молодіжна конференція ХВЕ Луганської, Харківської, Донецької, Полтавської та Сумської областей, на якій були присутні близько 250 чоловік. У ній взяли участь завідуючий відділом молоді ВСЦХВЄП А. Гук, вчитель МТІ С. Вітюков, А. Кучер, Л. Чеканов. На семінарі були прочитані лекції на теми: «Християнська молодь і сучасна музика, спорт», «Істинна духовність», «Консультавання», «Сім'я і шлюб».

◆ 17-18 жовтня в м. Херсоні відбулася Південноукраїнська доктринальна конференція, на якій були присутні 240 служителів і старші пресвітери з 5 областей: Одеської, Херсонської, Миколаївської, Запорізької та Криму. На ній були прочитані лекції на теми: «Олива для помазання» (П.В. Сердиченко) і «Конфлікти» (С. Вітюков). Відбулося обговорення різних питань, зокрема про шлюб і сімейні відносини.

◆ 8 листопада 1997 р. в м. Чернівцях відбулася звітно-виборна конференція обласного об'єднання церков ХВЕ, на якій були присутні члени правління Союзу, єпископи Є.І. Пилипів, І.А. Хрипта, а також 117 делегатів від 56 церков області. Після звітів старшого пресвітера і завідуючих відділами конференція оцінила їх працю за 4 роки і приступила до вибору нового складу керівництва. На посаду старшого пресвітера області знову був обраний П.І. Карпов. Крім цього, конференція вперше обрала Раду старійшин, до якої ввійшли почесні старші служителі.

◆ З 18 по 28 листопада 1997 р. у м. Києві відбулося навчання старших пресвітерів обласних об'єднань церков ХВЕ України у Вищій біблійній школі за участю американських та канадських викладачів. Були прочитані лекції на теми: «Лідерство», «Євангелізм», «Три види хрещення», «Стратегія місцевих церков».

◆ 30 листопада в м. Слов'янську відбувся випуск студентів 6-місячних курсів Біблійної школи Донецької області. Із напутнім словом до випускників звернувся старший

пресвітер області А.І. Безкровний, працівник відділу освіти Союзу С.Я. Чміль, пастори церков. Випускникам були вручені дипломи і звершена молитва благословіння на працю.

◆ 1-3 грудня 1997 року в м. Рівне відбулася конференція для пасторів області за участю канадських викладачів.

◆ 5 грудня відбулася звітно-виборна конференція об'єднання церков ХВС Волинської області. На ній були присутні перший заступник голови Союзу В.С. Прохор, старший пресвітер Львівської області М.С. Паночко і його заступник Б.А. Степанюк, завідувача канцелярією Союзу А.В. Нечипорук. Із звітними доповідями виступили єпископ С.В. Веремчук, заступники єпископа і завідуючі відділами. На новий звітний період конференція знову обрала єпископом області С.В. Веремчука, затвердила попередній склад заступників, обрала помічниками єпископа пасторів церкви ХВС м. Луцька В.М. Величка і П. Т. Мельника.

◆ 6 грудня 1997 року відбулася звітно-виборна конференція об'єднання церков ХВС Тернопільської області. На ній були присутні перший заступник голови Союзу В.С. Прохор, єпископ Івано-Франківської області Є.І. Пилипів, єпископ Волинської області С.В. Веремчук, старший пресвітер Львівської області М.С. Паночко і його заступник Б.А. Степанюк, старший пресвітер Чернівецької області П.І. Карпов і завканцелярією Союзу Нечипорук А.В. Із звітними доповідями виступили старший пресвітер В.М. Бровка, заступники і завідуючі відділами. Конференція обрала В.М. Бровка старшим пресвітером області, його заступниками В. Терещенка, М. Мякоту, П. Скакуна і М.Ільчишина.

◆ 10 грудня 1997 року відбувся випуск студентів тримісячних курсів Вищої Біблійної Школи при Всеукраїнському Союзі Церков ХВС. Із словом напучення до студентів звернувся голова Союзу М.А. Мельник, перший заступник голови Союзу, директор ВБШ В.С. Прохор, заступник директора С. Я. Чміль і декан С.М. Вознюк. 31 студенту були вручені сертифікати і звершена молитва благословіння на служіння.

Християнська місія «Голос надії»

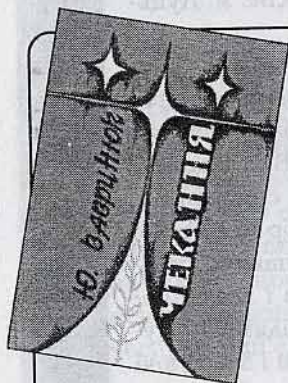
запрошує

на навчання у місіонерській школі, що відкривається у м. Луцьку. Запрошуються брати не молодші 20-ти років, які відчувають поклик Духа Святого для місійної праці і є членами церкви.

Довідки за телефоном (03322) 5-44-06.

Звертатися за адресою:

м. Луцьк, вул. Вороніхіна, 14а

Шановні читачі!

Нещодавно вийшла з друку поетична збірка Юрія ВАВРИНЮКА «Чекання».

Крім віршів, у неї увійшли також і оповідання.

Придбати це видання можна за адресою редакції, написавши листа-замовлення.

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК (літературний редактор),
Оксана ТРЕТЯК, Аня ЯРУТА, Наталія БУЛАН (комп'ютерний набір),
Федір ЛЕБЕДЮК, Костянтин СЕМЕНЧУК (комп'ютерна верстка),
Євгенія ГОЛОВЕРСА, Мирослава НОВАКОВИЧ (коректори),
Віктор МОКІЙЧУК, Володимир СЕРГІЙЧУК (малюнки, художнє оформлення).

Журнал віддруковано у друкарні видавництва «Світанкова зоря»
266010, м. Рівне, вул. Старицького, 50а

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Ми дякуємо Богові за Його милість і допомогу у виданні журналу «Благовісник». Ми дякуємо також і Вам за Ваші молитви та пожертви, за листи і надіслані матеріали. Впевнені, що з ласки Божої наше спілкування буде продовжуватися і надалі.

Журнал «Благовісник» видається на Ваші добровільні пожертви. По можливості ми намагаємося надсилати його усім бажаючим.

Звертаємося до Вас із проханням підтримувати нас матеріально, щоб наше видання могли отримувати ті, хто не має змоги оплатити його собівартість і пересилку: інваліди, засуджені, малозабезпечені.

Нехай Господь Вас рясно поблагословить, дасть сил і наснаги у служінні Йому.

Редакція

ДІМ МОЛИТВИ

Див. с. 84